

Student name: Anuska Sandhya Devi Balesar-Dhoeme

Student number: s1488384

Program: MA Linguistics - Translation in Theory and Practice

Leiden University

First Reader: A.A. Foster

Date: 29 January 2017

Colonial Lag and Surinamese Legal Dutch

Contents

Introduction	4
1. History of Suriname	6
1.1 Geography.....	6
1.2 Population.....	6
1.3 Legal Colonisation	7
1.4 The Independence	10
1.5 Government of the Republic of Suriname	12
2 Development of criminal law in Suriname.....	16
2.1 The development of criminal law till its codification.....	16
2.2 Current criminal law in Suriname	18
3. Criminal law in the Netherlands	20
3.1 Criminal law as part of law.....	20
3.2. Substantive criminal law	21
3.3. Procedural criminal law	21
4. The development of Dutch in Suriname and the Netherlands.....	24
4.1 Dutch in the Netherlands.....	24
4.2 Languages in Suriname	29
4.2.1 Dutch in Suriname.....	31
4.2.2. Surinamese Dutch	33
5 Colonial lag.....	35
6 The language of law	39
6.1 Technical language.....	39
6.2 Accessibility of judgments.....	42
6.3 Features of legal language	43
Methodology.....	45
Results.....	47
Discussion.....	56
Conclusion.....	59
Works Cited.....	61
Appendix 1: Judgment - 1949 - the Netherlands	63
Appendix 2: Judgment – 1951 – the Netherlands	67
Appendix 3: Judgment - 1992 – the Netherlands	73

Appendix 4: Judgment – 2004 – the Netherlands	77
Appendix 5: Judgment – 1950 – Suriname	83
Appendix 6: Judgment – November 1950 – Suriname	86
Appendix 7: Judgment – April 1992 – Suriname.....	89
Appendix 8: Judgment – November 2004 – Suriname	90

Introduction

This thesis completes the Master of Arts in Linguistics program of the University of Leiden with the specialisation: Translation in Theory and Practice. This thesis is a follow-up to the course Legal Translation.

Legal language, the language of law, has its own characteristics which are not only expressed in different languages of different legal systems but also in different languages in the same legal system (e.g. French and English in Canada). In the Netherlands and Suriname, the official and legal language is Dutch. However, there are differences in the Dutch used in these countries. Suriname, as a former colony of the Netherlands, has not only adopted the official language but also the criminal law system of the Netherlands. The aim of this study is to compare the legal Dutch of these two legal systems and detect differences in the usage of Dutch legalese. It is assumed that both legal systems have developed in their own way since Suriname became independent in 1975, therefore, it is expected that the development of the legal systems will show in the legal Dutch of both countries. It will be investigated how the two different versions of legal Dutch have developed. The scope of this research will be limited to criminal law. Within this area of law, legal texts (judgments) will be analysed. Taking into account the notion of colonial lag, which as defined by Albert Marckwardt in 1958 claims that (post)colonial varieties of a language change less than the variety used in the (former) mother country, it is expected that Surinamese legal Dutch will have lagged behind the legal Dutch of the Netherlands. Thus, Surinamese legal Dutch will remain more conservative than Netherlands' legal Dutch.

Chapter one of this thesis will give a brief history on the colonisation of Suriname and its government during colonisation and after its independence in 1975. The second chapter will describe the development of the criminal law system in Suriname, showing that eventually, Suriname adopted the criminal law system of the Netherlands. Since the Surinamese criminal law system is based on the Dutch criminal law system, the the third chapter will briefly explain the criminal law system of the Netherlands. The distinction of substantive and procedural criminal law will also be dealt with, for the reason that the chosen legal texts (judgments) are a ‘product’ of both of these laws. As both countries have Dutch as their official language (and official language is the language of law), the fourth chapter will illustrate the development of the Dutch language in both countries. Taking into account, the colonial past that Suriname and the Netherlands share, the fifth chapter will address the notion of colonial lag. Chapter six will be devoted on the technical language of criminal law as features of this technical language will be used to compare and analyse judgments of Suriname and the Netherlands. In chapter seven, the methods, results and discussion will be provided followed by the conclusion.

1. History of Suriname

This chapter will give a brief description of the history of Suriname. It describes its geography, the formation of its population, its colonisation and independence, and its government before and after the independence from the Netherlands.

1.1 Geography

The Republic of Suriname lies on the north-eastern Atlantic coast of South America. It is the smallest country of South America with an area of approximately 163,000 km². It borders to French Guyana in the east, Guyana in the west, Brazil in the south and the Atlantic Ocean in the north (The World Factbook).

1.2 Population

Suriname has a population of 584, 824 as of July, 2016 (The World Factbook). Most of the people live in and around the country's north coast and in its capital, Paramaribo. Due to its colonial past, Suriname has a heterogenous population (Dalhuisen et.al. 11). Around 8000 BC, the first indigenous groups moved into the territory. Until the 17th century they formed the only population of the country. Nowadays, they make up for only 3,7% of the country's population. In the 17th century, Dutch and English settlers established plantation colonies, bringing along European traders, civil servants and missionaries. The white people were and still remain a small minority of the population. Moreover, this did not change during the twentieth century, when Americans started mining bauxite and Lebanese traders settled there. Nowadays only 0.6% of the population are whites. West African slaves, who were brought to Suriname to work on the plantations formed the vast majority of Suriname's population until the second half of the 19th century. Their descendants, Creoles, make up for 17,7% of the population. The slaves who escaped slavery by

running away from the plantations were called Maroons. They settled in places where they could not be easily reached. Their descendants have had several names. At first, they were called *Bosneger*, then *Boslandcreool*, and eventually they were called Maroon again. They form 14,7 % of the population. When in 1850, the end of the slavery was near, Asian contract labourers were brought to Suriname to replace the slaves on the plantations. Successively, thousands of Chinese (1858-1870), tens of thousands of Indians (1873-1916) and Javanese (1890-1939) came to Suriname. The Chinese, who constitute 1,8% of the population, are responsible for the majority of shops throughout the country. The Indian descendants, the Hindustanis, are the larger group of the population at 27,4%, whereas the Javanese make up for 14,6 %. During the seventies, tens of thousands of guest workers came to Suriname, but most of them left the country again in the nineties because of its poor economic situation. The multicultural population of Suriname is undoubtedly multilingual. The languages spoken in Suriname will be dealt with in the fourth chapter of this thesis.

1.3 Legal Colonisation

1.3.1 The English

The English were the first to successfully colonize Suriname, when in 1651 Francis Willoughby, the governor of Barbados, sent three hundred men with the task to settle a colony at the Suriname river (Dalhuisen, et.al. 29). The English were experienced sugar planters and Barbados was lacking ground, so within a short time, they established plantations which were manned by slaves.

1.3.2 The Zeelanders

During the Second Anglo-Dutch War (1665-1667), the State of Zeeland sent a fleet to oust the English from Guyana, the Caribbean and Virginia (Dalhuisen, et.al. 30). The fleet, under command of Abraham Crijnsen, arrived in Suriname on 26 February 1667, after a voyage of almost two months. The English surrendered quickly and their fort was renamed as Fort Zeelandia. After the

journey of De Ruyter to Chatham, the Treaty of Breda was signed at the Dutch city of Breda on 31 July 1667. This brought an end to the Second Anglo-Dutch war. It was decided that both countries could keep their conquest, hence, Suriname was kept by the Dutch. However, an English fleet which had set sail before the treaty was signed and whose crew was unaware of it, conquered Fort Zeelandia in 1667. After being informed about the treaty, they destroyed many plantations in Suriname and forced English planters to leave the country with their slaves. The bad state of the plantations discouraged people to build the country again. The presence of Europeans had diminished after the departure of the English – there were a mere handful of soldiers and several hundred people. In 1678, the Caraïben (Caribbean Indians), who assisted the English in their fight against the Zeelanders, attacked plantations in different areas. As a result, many planters died or fled to the city. This guerrilla war raged until 1680, declining the sugar production and encouraging slaves to run away from the plantations. This also led to food scarcity. Meanwhile, the State of Zeeland appointed governor J. Heinsius, well-known for his experience in dealing with Indian rebels in Brazil. Due to the pact of friendship he made with a group of these Indians and military enforcement from the State of Zeeland, the war ended in 1684. It was agreed that the Indians could only end up in slavery by criminal actions.

1.3.3 The government of the colony

Zeeland sold its shares to the West Indian Company (WIC) in 1682 (Dalhuisen, et.al. 31-2). The WIC looked for financially strong partners to share the financial risks of the colony. This resulted in the formation of the Society of Suriname. This Dutch private company was set up in 1683 to profit from the management of the colony. It had three participants with equal shares in the costs and benefits: the city of Amsterdam, the family van Aerssen van Sommelsdijck, and the Dutch West Indian Company. The organization and administration of the colony was limited to these three shareholders. They were the ones who appointed a governor after approval of the States

General. However, planters were also consulted on this matter. A Council of Police was established which originally consisted of ten members who were appointed for life by the governor. These members were settlers in Suriname. The Council considerably limited the power of the governor. It was the governor's duty to present to the Council all important cases concerning criminal justice. The Council would then decide by voting. In civil cases, the governor together with six members of the Council of Police made up the Court of Civil Justice. They voted to reach a decision. The Van Aerssen van Sommelsdijck family sold its shares in 1770-1771 since the colony proved unprofitable. Not long after that, the WIC was disbanded in 1792. In 1795, Suriname and all the other Dutch colonies came under the Committee of Colonies, placing the colonies immediately under Dutch rule. The English conquered Suriname again in 1799, but returned it to the Dutch after Napoleon was defeated in 1815. According to the new constitutions in 1814 and 1815, the Sovereign, William I, was granted extended power over Suriname. The government of the colony fell in the hands of the King hereby ending the autonomy of the settlers in Suriname. The King governed the colonies by means of royal decrees prepared by the Minister for Colonies. The constitutional reform of 1848 put the legislative power in the hands of the States General and the government. An important law adopted after 1848 was that of the abolition of slavery in 1863. The settlers were granted autonomy again in 1865 by the Thorbecke government through the Colonial States (*Koloniale Staten*). The Colonial States were given the right to pass or reject regulations proposed by the governor; the right of initiative; amendment; interpellation and the right to draft the budget. The governor was the 'government' and the Colonial States the 'parliament'. However, the governor had authority over the Colonial States. He could deny to declare legislation or regulations drafted by the Colonial States and he could ignore the Colonial States by adopting royal decrees to make changes in the governance of the country. The Colonial States had no legal

means to force the governor to resign or to adopt another policy. On the other hand, the governor was bound by instructions of the Minister for Colonies. Thus, in practice, 'The Hague' had the final say in matters of the colony. The majority of Suriname's population had no political influence because there was census suffrage, only people with a certain income could vote. The census suffrage was lowered in 1937 and the 'capacity right' was introduced. This allowed people with a certain education to vote. Political parties did not exist at that time because of the small number of voters, instead, people founded electoral associations. These associations disappeared soon after the elections.

1.4 The Independence

The political electoral '*Eendracht Maakt Macht*' (Unity Is Strength), that focussed on the lower middle class, mainly Creoles, caused a political landslide with their activities: the white planters lost their majority to the coloured Creole middle class in the Colonial States (Dalhuisen, et.al. 135-53). The position of the Colonial States towards the Dutch government became more critical than it had already been. Labourers founded labour unions and in all unions the Creole were the majority. The primary goal of most of the unions was pay-rise. World War II changed the position of Suriname from an ailing colony to that of a prominent one. Suriname's bauxite mines proved to be indispensable to the American aircraft industry. Two thousand American soldiers were stationed in Suriname to protect the American interests. These military and industrial activities created more well-paid jobs and promoted the self-awareness, especially among the Creole population, as there were many coloured soldiers among the Americans. The first political party was founded in May 1946: the *Moeslim Partij*, (Muslim Party). As the name suggests, it was a party for Muslims. Soon other ethnic-based parties were founded: the Catholic and Protestant Creole parties *PSV* and *NPS*; the Hindustani party *VHP*; and the Javanese party *KTPI*. A range of

other political parties emerged within a couple of years. The Interim Agreement of 1948 gave Suriname full power concerning legislation and finance. The executive power came in the hands of a cabinet that was answerable to the States. This reduced the power of the governor to that of a constitutional Head of State. The Charter for the Kingdom of the Netherlands of 1954 gave Suriname and the Netherlands Antilles the status of autonomous territories. However, in spite of the insistence on the Surinamese and Antillean side, the right of self-determination – independence – was not set out in the Statute. The matter of independence was not an issue for a long time after this. The only political party that strived for independence was the *Partij van de Nationalistische Republiek* (Nationalist Party). This party was anti-colonialist and anti-imperialistic. The Creole *NPS* started to propagate nationalist ideas to compete with the *PNR*. In the 1963 elections, the *PNR* did not get any seats. Only at a later stage, in the elections of 1969, they got a seat. The great winner in those elections was the Hindustani *VHP*, whose leader, Jagernath Lachmon, declared in May 1970 that there would be no independence for at least twenty-five years. Shortly after this, the Creole leader, Henck Arron announced that Suriname should become independent no later than 1974. In the following elections of 1973, the Creole party *NPS* won and its leader, Arron, became Prime Minister. There was an ethnic-based polarization in his cabinet: there were no Hindustanis in the cabinet and no Creoles in the ruling coalition. In his governmental declaration, Arron declared that the government would strive for independence in 1975. The Den Uyl-government responded favourably to this request. One major reason for this was to call a halt to the mass emigration of Surinamese people to the Netherlands, that was urged by political leaders in Suriname who were against the independence. As long as the Surinamese people were Dutch nationals, they could not be denied access. During the visit of Prime Minister Den Uyl in May 1975 riots broke out. Defectors in the government caused a political impasse: 19 of the coalition

against 19 in the opposition. This changed in October when a member of the opposition decided to support the government. Shortly after this, the debates regarding Suriname's independence started in the Dutch Parliament. The Constitution of the Republic of Suriname was adopted in November 1975 and on the 25th the independent Republic of Suriname was proclaimed in the presence of Crown Princess Beatrix and Prime Minister Den Uyl.

1.5 Government of the Republic of Suriname

The independence did not bring about significant changes in Suriname (Dalhuisen, et.al. 154-69). Its Constitution hardly deviated from the Dutch Constitution. The last governor of Suriname, Johan Ferrier, was the first president chosen. De Arron-government remained in power, also after the 1977 elections. During that time, Suriname became member of the United Nations (UN) and the Organization of the American States (OAS). In March 1980, early elections were planned because the *KTPI*, a Javanese political party, left the coalition due to conflicts. These elections never came because of a military coup on 25 February 1980. The leading army group called themselves the '*Nationale Militaire Raad*' (National Military Council). They seized the power by arresting the Prime Minister and ministers and conquered the ammunition depot and the *Memre-Boekoe* barrack. Furthermore, they set fire to the police headquarters and arrested police officers. Under their regime, a new Prime Minister, the physician Henk Chin A Sen, was appointed and his cabinet consisted of almost all ethnic groups. At first it was said that the Military Council would only consult the new government but it soon turned out that the power was in the hands of the army. Hundreds of people suspected of corruption were arrested and everywhere 'people's committees' were set up for complaints and suggestions for improvement. The Parliament reconciled and not only approved the governmental declaration, but also passed the Enabling Act and the amnesty law in May 1980. This granted the Military Council unlimited power. The Council could reign

without the Parliament and was protected against criminal prosecution. Meanwhile, there was a struggle for power within the Military Council between Bouterse and his supporters and sergeants Sital and Mijns. In August 1980, Bouterse ended this struggle for power by arresting his opponents. Moreover, he persuaded Chin A Sen to declare the constitution inoperative; declare a state of emergency and hand in the resignation of his government. The power was now in hands of commander of the army, Desi Bouterse. There was a clash between Bouterse and the largest labour union, *De Moederbond*, in 1982. On 8 December 1982, the leader of the labour union and fifteen other opponents of Bouterse were assaulted and shot dead at Fort Zeelandia. Only one opponent, Fred Derby, was spared. The Military Council declared that they had intervened to prevent worse, as they were convinced that people were planning a coup. The government resigned as a result of the December-murders. The new government faced a difficult financial situation because the Netherlands had stopped the development aid as a response to the December-murders. From 1984 onwards, Bouterse focussed on democratisation. One of the main reasons for this was to persuade the Netherlands to continue the development aid. Another reason was to get more support from the people. In January 1984, he set up the *Topberaad*, an advisory body, consisting of military representatives, business representatives and labour unions. In 1985, the *Topberaad* became member of the newly set up National Assembly. This Assembly had the role of the future parliament. In November that year, the political parties, *NPS*, *VHP* and *KTPI* also joined the Assembly after their ban had been lifted. Three groups were represented in the government of 1986: the three political parties, the labour unions and the 25 February Movement. The key ministries, 'Foreign and Internal Affairs' and 'Justice, Army and Police', were in hands of the 25 February Movement, representatives of the army. In 1986, the Jungle Commando, a rebel group under command of Ronnie Brunswijk, attacked the army. This was the beginning of the

Binnenlandse Oorlog, an internal war. Their aim was to overthrow Bouterse, but they did not succeed. Bouterse continued the process of democratisation and in 1987 a referendum was held regarding the new constitution. According to the new constitution, the National Assembly became the parliament and the president was granted more powers. The position of the army had not been defined clearly. The National Assembly was elected on 25 November 1987. For the first time after the coup in 1980, there was a democratically elected government. The winners in these elections were the three political parties joined together as the *Front voor Democratie en Ontwikkeling* (Front for Democracy and Development). The opposition was the *Nationale Democratische Partij* (National Party for Democracy), which was the 25 February Movement turned into a political party. The new government faced three great difficulties: the rebel group, the bad economic situation, and the interference of the army in the democratic process. The Netherlands resumed the development aid in July 1989. Later that month, the Surinamese government signed a peace agreement with the *Jungle Commando*. The army, under command of Bouterse, sabotaged this by misusing the rivalry between the indigenous people and the Maroons (*Jungle Commando* members). The indigenous people, supported by the army, rebelled against the government for signing the peace agreement. They called themselves the *Tucayana Amazones*. The government was helpless against these three warring parties. The peace agreement did not come into force. On the Christmas Eve of 1990, the army again interfered and forced the government to resign. However, they did not cancel the planned elections of 1991. The winner of those elections was the *Nieuw Front*, the former Front party. This government succeeded in signing a peace agreement with the *Jungle Commando* in 1992 and the *Tucayanas* in 1992. This year saw another conflict between military commander Bouterse and the government. The reason for the conflict was that the people murdered in the December-murders would be remembered for the first time since 1982.

This conflict resulted in Bouterse handing in his resignation and stepping down as commander of the army. In the meantime, the parliament had removed articles from the constitution that gave the army the power to interfere with politics. This restored the democracy. At present (January 2017), Bouterse is the democratically elected president for a second period of five years. Up till now, the judicial investigation did not result in a conviction (“Chronologie”). In 2012, the parliament passed the Amnesty law in order to protect the president from a possible prosecution. The lawsuit against Bouterse has been adjourned many times now.

2 Development of criminal law in Suriname

The criminal law system in Suriname is based on the Dutch criminal law and will be described in this chapter. The development of criminal law in Suriname started long before the European settlers came to the country with the criminal law of the indigenous people. This chapter will first highlight the criminal law system of the Indians, followed by the development of the criminal law system throughout the history of Suriname.

2.1 The development of criminal law till its codification

According to Wijnholt, little is known about the criminal law of the native inhabitants of Suriname (20). There is only information about the difference between the three tribes, known as *Arowaken*, *Caraïben* and *Warrauws*, and that the law developed from private law to public law. A second phase starts with the arrival of Europeans around 1600 (Wijnholt 20-1). It is said that the law in the colony was the oldest law of the Europeans, namely *scheepsrecht*: the law one came across during the voyage. This law was not applied because the settlers settled far from the city of the colonies and ignored the law established in the city. In the plantation-society there were no legal rules. There was only power, the power of the slave master over his slaves.

From the year 1667, in which Abraham Crijnsen conquered Suriname, it was to the Dutch to decide what laws, in particular what criminal statutes, would apply (Wijnholt 21-40). In 1629, government regulations were issued in the *Orde van Regieringe soo in Policie als Justitie*. These regulations did not come into force in Suriname until 1683, when Suriname was transferred to the West India Company. The criminal justice system was, in accordance with the regulations of 1629, Ancient-Dutch and Roman law. Under the collective name Ancient-Dutch law, criminal statutes were applied from ordinances of the authorities in the colony. The Court of Police and Criminal

Justice and the Court of Civil Justice were the bodies for government, legislation and dispensation of justice. Penalty provisions to maintain public order were the responsibility of the Court of Police and Criminal Justice. The criminal law of this period till the codification was characterized by unequal treatment of the slaves and citizens, cruelty, the court's freedom and legal uncertainty. Suriname was controlled by slavery and so was the criminal law. The most important statutory regulations regarding slavery could be found in various slave regulations and in the Roman law. The slaves were initially regarded as equipment, sometimes as beings (between humans and animals), but most importantly, they were legally regarded as property: allowing possession and other rights. Shortly before the emancipation in 1683, the slave regulations of 1851 and 1856 constrained the slave masters in their freedom of punishing their slaves. According to these regulations, the judge was authorized to deprive slave masters of their power over their slaves on grounds of abuse of power. The slave masters could be sentenced to sell the slave in order to lose possession of him.

In the mid-19th century, there was a growing belief in the Netherlands that Suriname should be freed from the Roman-Dutch law (Wijnholt 40-7). The first measures towards this were taken when the codification for Dutch East Indies was drawn up. In 1848, Mr Schröder had the task to prepare the first draft. The plan was to create codes of law for Suriname and Curacao. After 1863, it was decided that Suriname and Curacao would get different codes. Mr Schröder was to adapt the East Indian drafts by making changes that adhered to local circumstances required. However, the Minister for Justice interfered in 1850 and it was decided that the Dutch codes would be used. Adaptations could only be made when required by local circumstances. The codification was introduced first on 1 May 1869. The new codified criminal law was largely similar to the Dutch code of 1811 to 1886. This similarity, also named concordance, applied to all codes of 1865. As a

result, Suriname had its own, separate, and concordant, legislation. As the Dutch codes were based on the French *Code Pénal*, this applied to the Surinamese codes as well. There was only one criminal code for the whole population and no distinction was made in it, between Europeans and non-Europeans. Although the code improved the poor conditions, it did not meet the requirements of that time. The amended criminal proceedings (*Herziene Strafvordering*) of 1874 changed this. The penal sanction developed from the domestic jurisdiction of the plantation manager to the disciplinary jurisdiction of the district commissioner to the jurisdiction of the subdistrict court judge. The penal sanction implied that legal intervention was possible when obligations were not fulfilled under the circumstance where parties had an agreement conforming civil law, such as an employment contract. Since the Surinamese code of 1869 was outdated in comparison to the Dutch code, which was renewed in 1881, the governor decided to appoint a committee with the task to decide what changes needed to be made in the Surinamese code in order to have a code concordant with the new Dutch criminal code.

2.2 Current criminal law in Suriname

On 1 January 1916, a new code of criminal law for the colony of Suriname (*wetboek van Strafrecht voor de Kolonie van Suriname*) was introduced (Waaldijk 1). There was also a new code of criminal proceedings which replaced the amended criminal proceedings of 1874. This new criminal legislation is the last ‘product’ that was fully prepared overseas. It has served as the basis of Surinamese criminal law. The title ‘*Het Surinaams Wetboek van Strafrecht*’ (Surinamese Criminal Code), is borrowed from the national ordinance of 5 April 1938. The code of criminal law for the colony of Suriname had been amended and supplemented repeatedly since its introduction in 1916.

For the purpose of this thesis, the criminal law of Suriname as it is now, will not be explained further, because it is assumed that Surinamese criminal law is largely based on the Dutch criminal law. This assumption is made because, according to Waaldijk and Wijnholt, the Surinamese criminal code is based on the Dutch criminal code. In addition to this, it is worth mentioning that the Anton de Kom University of Suriname uses various Dutch books on law in their law programme. In their study guide of Law, in particular criminal law, the course book is of Dutch origin, namely: *Strafrecht met mate*. The following chapter will describe the current criminal law in the Netherlands and hence should provide a clear idea about the Surinamese criminal law system.

3. Criminal law in the Netherlands

This chapter will set out the role criminal law has in the Netherlands. Furthermore, this chapter will also provide a description of substantive criminal law and procedural criminal law.

3.1 Criminal law as part of law

Janssen (2016) defines law as a set of rules that regulates a society (19-7). Besides regulating, the law also prevents conflicts and provides rules in case conflicts arise. The law can be categorised in various ways. Starting with the fields of law, the law is categorised in constitutional law, administrative law, criminal law and civil law. Furthermore, the law can also be categorised based on the role of the government: we speak of public law when the government has a particular role in the field of law; all other cases concern private law. Under public law, public bodies have specific authority to enforce citizens and organisations to comply with the law. Characteristic for public law is that the government, as guardian of public interests, has powers to fulfil its duties. Criminal law, constitutional law and administrative law are part of public law, whereas civil law is part of private law. Under private law, the government has no particular task as it concerns the legal relationship among citizens themselves. Another classification of law distinguishes rights and duties and their enforcement. The rights and duties form the substantive law and the enforcement of substantive law is procedural law. A fourth categorisation of law concerns the scope of the law. Legal rules of a country form the national law. International law, on the other hand, describes legal relationships between countries. Lastly, there is the categorisation of objective and subjective law. Objective law is the law that can be found in codes and treaties. The rights and powers derived from objective law are called subjective rights.

As described by Kronenberg and de Wilde, criminal law is concerned with punishing those responsible for a legal offence (19-20). Criminal law decides who gets punished for what. When a citizen commits an offence, he is accountable to the government, who can impose penalties on behalf of the society. The prosecutor is the only one who can bring a suspect to justice. He can summon the suspect to account for his actions before a court. The punishment given to an offender is meant as retaliation: to make him suffer for the crime committed. With the aim of prevention, it is assumed that people who do not want to be punished will avoid committing crimes. There is a distinction between two types of prevention: specific and general prevention. The specific prevention is aimed at the wrong-doer. Someone who has suffered the consequences of committing a crime, will think twice before repeating it. The general prevention is believed to function as deterrent as it is assumed that others will learn from the consequences of committing a crime.

3.2. Substantive criminal law

Substantive criminal law deals with the questions: ‘What is a crime?’ and ‘What is considered criminal liability?’ (Kronenberg and De Wilde 23). Substantive criminal law decides what behaviour is undesired and which people can be punished for such behaviour. This is where penalty provisions are relevant. The penalty provisions are recorded in the penal code. These laws dictate what is prohibited under criminal law. Penalty provisions consist of a description of the offence, a legal characterization and a penalty (Kronenberg and De Wilde 25-6). The offence description states which undesired conduct the legislature considers punishable by law. The characterization gives the term for the behaviour from a legal point of view. Lastly, the penalty carried by the crime indicates what type of penalty can be imposed and its maximum.

3.3. Procedural criminal law

Procedural criminal law, also law of criminal procedure, includes the rules of criminal law (Kronenberg and De Wilde 155). It can be found in the largest part of the Code of Criminal Procedure. It contains rules for the jurisdiction of the police, the duration of provisional custody, the content and requirements of summons and an appeal. Actual punishment can only be imposed if it has been established by criminal investigation what exactly happened and who were involved. This investigation takes place according to specific rules described in the Code of Criminal Procedure. Before it has been established what happened and who were involved, the terms ‘suspect’ and ‘suspicion’ are used in criminal law (Kronenberg and De Wilde 149-54). The suspect is the most important person in criminal law and object of the criminal investigation. Every possible suspect is considered innocent until the contrary has been proven, the presumption of innocence as mentioned in Article 6 of the European Convention on Human Rights.

Criminal proceedings consist of a series of specific stages. In chronological order, the stages are: criminal investigation, court hearing, deliberation and delivery of the judgment, remedies, execution (Kronenberg and De Wilde 163-67). The criminal investigation is the result of suspicion. During this investigation evidence is gathered. Then the suspect is summoned to court. A summons is a letter containing the date, time and place of the court hearing. The part of the summons which describes what the suspect is charged with is called indictment. The hearing’s goal is to find out what exactly happened in order for the court to reach a decision. If it is proven that the suspect has committed the offence he is charged with, an appropriate punishment needs to be given. The judge is bound to the law regarding the type and severity of the sentence. The court decision is included in a judgment. Under Dutch law, the judgment of a court of law is called *vonnis* and a judgment of a court of appeal or the Supreme Court an *arrest*. A convicting judgment includes the judicial finding of facts, evidence, the imposed punishment and grounds of the court’s

decision. The convicted person may disagree with the court's decision and may make use of remedies to dispute the judgment. He can file an appeal at a different court, a court of appeal. If the convicted person does not agree with the judgment of the appellate court either, he can take the appeal to the Supreme Court.

4. The development of Dutch in Suriname and the Netherlands

In addition to the criminal law system, Suriname also adopted the language of its mother country, the Dutch language. Below, the development of the Dutch language in the Netherlands as well as in Suriname will be illustrated.

4.1 Dutch in the Netherlands

4.1.1 Standard Dutch

Dutch consists of a collection of dialects, street languages, regional languages, group languages and youth slang (“Isgeschiedenis”). In order to reach as much people as possible, standard Dutch is used by the media. The standard Dutch, *Algemeen Beschaafd Nederlands (ABN)*, is understandable for everyone because characteristics of dialects are avoided as much as possible. There is no such thing as one single version of standard Dutch, as the language is constantly in motion. Terrorism, for example, introduced many words into the language, such as: ‘*stroomstok*’, ‘*arrestatieteam*’, ‘*gijzelingsactie*’. In addition to this, technology contributed to the language with words like: ‘*transistor*’, ‘*chip*’, ‘*kabeltelevisie*’. Just like words are added to the language, they can become ‘extinct’, the words: ‘*suckenie*’, ‘*kapothoed*’ and ‘*hartwater*’, for instance, do not exist anymore. Words are not only added or removed, but also change with regards to their meaning and pronunciation. Two centuries ago, the word ‘*willekeurig*’ (random), had the opposite meaning, not random, but specific. Another change that occurs is that of placement of the stress in words. In the past, it was ‘*vierkánt*’, nowadays, it is ‘*víerkant*’.

4.1.2 Development of Standard Dutch in the 18th and 19th century

The elite in the large Dutch cities standardized the written language in the 17th and 18th century (“IsGeschiedenis”). Dutch was required more often in official texts, than French or Latin. This created the necessity for written standards for Dutch. It led to avoiding dialects in writing. During the 18th century, the standard written language was also used in conversations. This spoken language was mainly the written language read out aloud. The pronunciation however, was more different than was apparent from the spelling. The dialect could be heard clearly in the spoken language. People belonging to the elite could read each other’s writing but their vernaculars were confusing. Meanwhile, the common people had difficulty with both, the spoken and written language, since only the elite used the written standard language. The need for uniform rules for the Dutch standard language arose after 1760, but there was no qualified body in the Republic. Not until the French era (1795-1813), did the language become a government matter. Lodewijk Napoleon decided that in the Kingdom of Holland, Dutch would be the language of all official correspondence. In this period the first Dutch spelling and grammar rules appeared.

4.1.3 Uniform rules for the written language

The 19th century knew numerous spelling rules, however no single one was accepted by everyone. People used the rules they preferred. Therefore, professor Matthijs Siegenbeek (1774-1854) was appointed to formulate official spelling rules. In his work, *Verhandeling over de spelling der Nederduitsche taal en bevordering van eenparigheid in derzelve*, he argued that the spelling should reflect the civilized Dutch pronunciation (qtd. in “IsGeschiedenis”). His ideas were not supported by the Dutch people because it was assumed that his spelling was a result of the urge for equality of the French era. Equality was one of the main ideas of the Dutch patriots in that period but not everyone was not happy with the notion of equality, thus the standardization was not widely

accepted. As a consequence, others drafted new official spellings. In 1863, the following books were released: *De grondbeginselen der Nederlandsche spelling* and *Ontwerp der spelling, voor het aanstaande Nederlandsch woordenboek* of Matthias de Vries (1820-1892) and Lambert Allard te Winkel (1809-1868). The rules made by them are still used. The most important rule of their spelling was that one should write as one speaks. This spelling was recognized by the Dutch government in 1882 by using it in the new Dutch Criminal Code. The beginning of the 19th century, not only saw new spelling rules, but also new grammar and word rules. In 1805, for instance, the first grammar of the 19th century, *De Nederduitsche Spraakkunst* of Petrus Weiland, was released. It was his aim to bring Dutch on the same level as Latin. Therefore, he argued for the use of different forms and cases in the written language. He also tried to combine word types to form word groups in his work *Nederduitsch Taalkundig Woordenboek*. However, this dictionary was not valued because it was incomplete. Not until a half century later, a dictionary was published that was accepted by the large Dutch population: *Woordenboek der Nederlansche Taal (WNT)*. The initiator of this dictionary was Matthias de Vries, who had produced an official spelling before. He excluded dialects, loan words, ‘uncivilized’ words and old words in his dictionary. When he died, the book had only reached the second letter of the alphabet. Other editors continued his work and the book was finished in 1998. It is the largest dictionary in the world, consisting of forty parts with a total of 45,000 pages. The *WNT*, serves as the basis of all current Dutch dictionaries.

4.1.4 Uniform rules for the spoken language

Although the general written language became consistent, the spoken language still differed a lot (“IsGeschiedenis”). It took a while before the middle class spoke a more uniform version of the language. Professors like Siegenbeek persuaded the general public that a lot could be achieved with language if everyone used the same set of rules. This gradually led to a standard spoken language. The spoken standard language was in conformity with the written language since spoken

language was barely heard in the absence of audio equipment, like radios. One of the consequences of this was that the letter ‘*n*’ at the end of words, was pronounced with emphasis and ‘*m’n*’ was henceforth pronounced as ‘*mijn*’. In the second half of the 19th century, the civilized standard language spread among the population. In 1815, King William I established the United Kingdom of the Netherlands, ending the independence of the provinces. A unitary state was formed in which officials switched posts which in turn contributed to spreading this unified language. In the same year, the compulsory military service was introduced. This brought people with different dialects together. Moreover, the industrialism caused people to move from the country side to the city, bringing them in contact with other dialects. The restructuring of primary education also promoted the use of standard language. Dutch was introduced for the first time as a school subject in the new school types, such as the ‘*mulo*’ in 1857 and ‘*hbs*’ in 1863 (secondary schools). In 1876, the ‘*gymnasium*’ (grammar school) was founded and Latin was replaced by Dutch as the official university language. The end of the 19th century saw a change in adaptation of the language, written language was adapted to spoken language instead of the other way around. It was assumed that the written language had become outdated and that it had to conform to contemporary spoken language. Weiland’s grammar rules, in particular the use of case, were not used in spoken language because his structures were outdated. Hence, writers started to avoid the use of case and complicated spelling proposed by him. They aimed to simplify the written language. The works of Dirk de Groot (1825-1895), Tijs Terwey (1845-1893) and Cornelis Herman den Hertog (1846-1902) had a great impact on simplifying the grammar. They each wrote about the grammar of *De Nederlandsche spraakkunst* (the Dutch pronunciation). De Groot clarified the notion ‘adjunct’, Terwey named the constituents of sentences, which are still used, and Den Hertog explained these adjuncts as simple as possible. All grammars written for schools, that came after this, are based on

Den Hertog's work. The spelling was also simplified. Roeland Anthonie Kollewijn (1857-1942) was responsible for this. In his article *Onze lastige spelling* of 1891, he argued to simplify the spelling and unity of written and spoken language ("IsGeschiedenis"). He proposed 'to write as one speaks'. In this period the term 'ABN' (*Algemeen Beschaafd Nederlands* – standard refined Dutch), came into existence. One's language was considered refined if it could not be detected in his speech which region he came from. Kollewijn was responsible for the deletion of 'ch' in 'mensch' and he encouraged the use of shorter and clearer sentences. The gap between written and spoken language was closed with the simplified grammar and spelling. In 1934, the spelling of 1934, based on Kollewijn's work, was introduced by law and in the same year the first list of words, also known as 'het Groene Boekje', appeared. The first version of an extensive grammar, the *Algemene Nederlandse Spraakkunst (ANS)*, appeared in 1984.

4.1.5 Spreading of standard Dutch in the 20th and 21st century

Whereas refined standard Dutch (ABN) was spoken by only three percent of the population in 1900, this has increased to eighty percent ("IsGeschiedenis"). What caused the rapid widespread of the language in the last centuries? It is important to note that the popularity of standard Dutch is closely related to the social and economic developments of the 20th and 21st century. First, there was the improvement of education. Many people could not read and write in the beginning of the 20th century because there was poor education. During the 19th century, the education improved gradually, more schools were built and better teacher's education was provided. Also, compulsory education was prolonged. This is how education became an important factor in spreading the language. A second development was the increased traffic as a result of improved infrastructure. The inventions of trains and cars enabled people to move faster. People could travel daily to and from the city. This brought together people of different regions with different dialects, thus creating the need for a neutral relay language: standard Dutch. A third reason is the impact of the

media. Television, radio and newspapers have contributed to the passive knowledge of Dutch: reading and writing. The telephone, on the other hand, contributed to active knowledge of the language, since people needed a relay language to talk to people with different backgrounds. Moreover, the standard language served as a standard, one that gave prestige. In the past, the standard language was only used by the elite. Their language served as a standard for people from the lower classes. People, often unknowingly, tried to speak the same language in order to acquire the status of the elite. Nowadays, this is still the case for popular social groups, stimulating the use of the language.

4.2 Languages in Suriname

As described in the paper, The Status of Dutch in Post-colonial Suriname, Dutch is the mother tongue of about 23 million people (Diepeveen and Hüning). In Europe, it is the official language of the Netherlands and one of the official languages in Belgium (French is the other one). In Suriname, it is the only official language. It is the language for education, public life, official documents, the government, regulations, etc. Suriname has a linguistically isolated position when looked at its geographical position. Its neighbouring countries have English (Guyana), French (French-Guyana) and Portuguese (Brazil) as their official language. Moreover, besides these four countries, all the other countries of continental South-America have Spanish as official language. Although Dutch is the official language of Suriname, an English-based creole, *Sranantongo* (tongue of Suriname), is the widespread *lingua franca*. Suriname is a multilingual society. This is due to its multi-ethnic society, illustrated in the first chapter of this thesis. The multilingualism in Suriname can be analysed from a national level and an individual level.

On national level, there are over twenty languages spoken in Suriname. These languages can be classified into four main groups: Amerindian languages, European languages, Creoles and Asian

languages. The Amerindian languages are the original languages of Suriname, spoken by the indigenous people. They include the Arawakken languages, Caraib languages and Warao languages. The European languages, English and Dutch, were introduced by the settlers. Further in this section there will be an elaboration of the Dutch language in Suriname. The position of English in the country is different from that of English in the Netherlands. Due to its closer geographical distance to America and joining organizations like the *CARICOM*, an originally English-speaking organization of Caribbean communities, English has become an important language in Suriname. Suriname is culturally and economically closer to the Caribbean than its surrounding countries. People are confronted a lot with English in their daily life. For instance, on TV there are almost no Dutch movies or programs. The majority of movies and TV-programs are in English and mostly American English, even cartoons for kids. The difference between the Netherlands and Suriname is that the English movies have no Dutch subtitles in Suriname. In addition, many English words are borrowed in everyday language of Suriname. It is perfectly normal to speak of a ‘cell’ (cellular phone) instead of the Dutch ‘*mobiel*’, and to ‘charge’ your phone with a ‘charger’ instead of ‘*opladen*’ with an ‘*oplader*’. Another European language in Suriname is Portuguese, which was significant in the 17th century when many sugar estates were owned by Portuguese Jews. Nowadays, Brazilian Portuguese is used a lot among the immigrants from Brazil during an immigration wave. In parts of the country where Brazilians are settled, everything is Brazilian and the language Portuguese, from pharmacies, to grocery stores, to clothing stores, etc. A third group of languages spoken in Suriname, is that of Creoles. Creoles originated when African slaves came in contact with European colonial languages. The slaves brought along their own West-African languages while the European settlers spoke various varieties of their home regions. The slaves had limited access to the European languages but

because of the need to communicate with their masters, various Surinamese creoles were created. Sranantongo is such a creole with an English base and West-African, Portuguese and Dutch influences. It became the mother tongue of the slaves and is historically associated with the Creole population. Today, it serves as the main interethnic communication in Suriname. Other creoles include *Saamaka* (Saramaccan), *Ndyuka* (Aucan), *Paamaka* (Paramaccan) and *Kwinti*. These originated from the languages used by Maroons, run-away slaves. A fourth group of languages, are the Asian languages, imported by the Asian contract labourers. The Hindustani immigrants brought several languages from India. These were influenced by Sranantongo and Dutch and formed *Sarnami Hindustani*, a Surinamese variety of Hindi in India. Other Asian immigrants, the Javanese labourers, came with their Indonesian mother tongues. Influenced by Sranantongo, Surinamese Javanese was formed. The Chinese immigrants brought the southern Chinese language, *Hakka* or *Keija*. The new wave of Chinese immigrants on the other hand, brought mainly Mandarin and Cantonese.

With the individual level of multilingualism is meant that individuals use two or three languages on a daily basis. Each ethnic group has its own language for communication within the group, but for other communicative purposes Sranantongo or Dutch is used, for example, a child may use Sarnami at home, Dutch at school and Sranantongo when he goes to a Chinese shop. As a result, people may switch to another language in the same conversation or within one sentence. Thus, each language user participates in various social networks or communities, which are associated with one or more languages.

4.2.1 Dutch in Suriname

Dutch has been the only official language in Suriname since its 1667 (“The Status of Dutch”). Dutch has held the prestige position in Suriname, although it has never been propagated as such

by the Dutch colonial government. As mentioned before, Dutch was used by a small group of people, consisting of planters who did not allow the slaves to learn or use it. This, however, could not prevent the spreading of the language. Relationships of Dutch planters with female slaves resulted in a generation of children who became the core of Suriname's Dutch-speaking population. They gave rise to a new class of self-declared free people who tried to distinguish themselves from the slaves by using the Dutch language among other things. Education was made compulsory in 1876 for all children from 7 to 12 years old, this can be regarded as the language policy of the colonial government. It was also determined by law that Dutch was the language to be used in education. The use of Sranantongo was strongly discouraged, children were forbidden to speak Sranantongo in schools. For the children of Asian immigrants there was an exception at first, but in 1910, they too were only educated in Dutch. Schools for 'free' black children and children born from mixed couples were installed in 1760, but children of slaves were only educated from 1844. Until the first half of the 20th century, the Surinamese society was 'Dutchified', meaning that there was a strong assimilation to Dutch culture. This was accomplished through education, mass media and the fact that the Surinamese society was organized according to the Dutch model. However, this assimilation was not equally strong for all ethnic and social groups. The elite, mostly the Creole population, was 'Dutchified'. The institutions concerned with spreading Dutch, however, did not aim at replacing any other language. The independence of Suriname was demanded by the same group of people, the 'Dutchified' elite. This group that consisted of public servants, teachers, etc., had chosen Dutch as the language for progress in society. Today, Dutch still holds a prestige position in Suriname. This will be illustrated with several points. The first point is that Dutch grants access to further education and better jobs. In order to function well in society a good command of Dutch is important. Secondly, Dutch is a

bridge to the Netherlands. Due to migration, just about each individual in Suriname has a relative in the Netherlands. The Netherlands is a popular holiday destination for Surinamese people and for students it is the place to go for a variety of university studies. Thirdly, Dutch is seen as a unifying language among the Surinamese population. Although Sranantongo is the *lingua franca*, it is linked with the Creole population. Dutch on the other hand is free of ethnic associations.

4.2.2. Surinamese Dutch

During colonial times, Dutch in Suriname was close to Dutch in the Netherlands (“The Status of Dutch”). Influences from Sranantongo were not accepted but rejected or corrected. People were expected to use the language exactly as it was used in the Netherlands. Moreover, it was considered the ‘colonial’ language, the language of the oppressor. Nowadays, the younger generation does not consider Dutch a colonial language. After its independence, Suriname gradually stopped focusing on the Dutch language from the Netherlands. Influences from Sranantongo are no longer banned. Dutch in Suriname has originated as the ‘colonial’ language but changed into a Surinamese variety: Surinamese Dutch. Whereas, the older generation has been brought up with the notion that only the Dutch from the Netherlands is correct, the younger generation is brought up differently. They agree that Suriname has its own version of Dutch, with its own pronunciation and vocabulary. The concept of ‘Surinamese Dutch’ as linguistic variation of Dutch has not yet been established, whereas in Belgium, the concept of ‘Belgian Dutch’ is already recognized. A first step in the recognition of Surinamese Dutch is the fact that Suriname became an associated member of the Dutch Language Union in 2003/2004. This is an intergovernmental organization in which the Netherlands and Flanders collaborate with respect to the Dutch language in a wide sense, including literature, spelling and education. The Dutch Language Union has changed its point of view over the course of years. Where it once tried to keep Dutch united, it now allows room for a

pluricentric view with differing norms. The Union accepts three different national standard realizations of Dutch: Belgian, Netherlandic and Surinamese Dutch. The Surinamese variants are not seen as deviations anymore but accepted as characteristics of varieties of one and the same language.

5 Colonial lag

The term ‘colonial lag’, coined by Albert Marckwardt, is associated with the relation of American to British English. Although Marckwardt’s book and theory are based on the English language, this thesis will apply his theory, to some extent, on the relation of Surinamese Dutch to Netherlandic Dutch. This section will elaborate on colonial lag as Marckwardt describes it in his book: *American English* (1958). He starts with explaining that one should note the following in order to understand colonial lag: (1.) during colonisation, colonists who crossed the oceans, spoke the language current in their country; (2.) languages changed from generation to generation, but not in the same way in all the places they were used. Colonial lag means that the language introduced by settlers from the mother country to the inhabitants of the colony, did not change in the same way as the language in the mother country. Words in the mother country became old-fashioned and obsolete and even disappeared from the language but these changes were not always transferred to the language in the colony. It is said that American English contains archaisms of British English. However, it should not be assumed that the language in the colony did not change at all since its introduction. Marckwardt describes different archaic features of colonial lag in his book.

Starting with the vocabulary, he distinguishes differences of words and differences in meaning (Marckwardt 60-9). Regarding words, it has been observed that words that came from England to America were dropped in England over time but retained in America. In some cases, words that were once obsolete in England but retained in America were readopted in England, for example, the word ‘progress’. After its readoption in England it is was characterized as an Americanism. In the case of meaning, it occurred that when a thing or an idea was expressed by two synonymous words, one of those meanings was dropped in the mother country, whereas both

were used in the colony. In addition, where a new term was created or accepted in England and replaced an older word long before colonisation, the older word was used in the colony. Moreover, archaic survivals in America were frequently found in local or regional English dialects but not in standard British English. However, the verb 'wilt' for example, had a wide adoption in America and subsequently spread to standard British. Originally it was applied to plants, but overtime it changed in meaning into a figurative one and was readopted in America with the new meaning. Furthermore, it often occurred that not an entire word, but only part of the meaning of a word survived in America. One instance is where a more general meaning of a word was retained in America, whereas England only used the specific meaning, for example the case of 'sick' in America and 'ill' in England. The original and more general sense of 'sick' was 'suffering from any bodily disorder'. In England, it had been replaced by 'ill' whereas it was still used in its general sense in America. The opposite also occurred, meaning that the British version had a more general meaning than the American word. Additionally, a word could change from status when typed as a non-upper class speech, for instance 'jack' versus 'knaves' in cards, where 'knaves' is considered upper class speech. This development of an unfavourable meaning is known as pejoration. The opposite, when a word develops a more positive, respectable meaning, is called amelioration. The word 'bloody' is an example of pejoration, as it is very offensive in England but not in America. An example of amelioration is the word 'nasty'. In America, it is still an objectionable word, but in England its meaning is toned down. Apart from the meaning of words, the sense can also be subjected to changes. Where the English stopped employing certain senses of words, the Americans still do. To illustrate, the use of 'autumn' for 'fall' started in 1545 in England. In addition, the *Oxford English Dictionary*, comment on 'fall' is: 'In U.S. the ordinary term for

autumn; in England now rare in literary use though found in some dialects (qtd. in Marckwardt 69).

Secondly, archaic features were also found in the field of pronunciation (Marckwardt 69-75). The American pronunciation is known for containing older features of the English language. Marckwardt describes several patterns. An illustration of different sounds of vowels is the sound of 'a' in 'father' as opposed to 'cat'. The words 'fast', 'bath', and 'calf' were pronounced with the 'a' sound of 'cat' in American English but with the 'a' sound of 'father' in British English. Then there is the 'r' which lost its retroflex quality in British English but not in American English. Another pattern is that Americans retained secondary stress in unstressed syllables, as in stressing '-ary' in 'dictionary'. A final illustration is the pronunciation of last syllables. It seems that the pronunciation of words like 'fertile' with the sound of 'file' is a British development, whereas Americans indicate the sound with 'fill'.

A third archaic feature can be found in inflectional forms (Marckwardt 75-7). One of the most prominent example of this is the verb 'get'. British English knows only one past participle for this verb, 'got'. However, America knows two forms: 'got' and 'gotten'. The Americans make a precise distinction in the use of 'got' and 'gotten'. The meaning of 'got' in the sentence: 'We've got ten thousand dollars for laboratory equipment' (Marckwardt 75), is 'in possession'. In the sentence: 'We have gotten ten thousand dollars for laboratory equipment' (Marckwardt 76), 'gotten' means 'obtained' or 'acquired'. A further illustration of inflection is the stronger British tendency to use plural verbs and plural pronouns of reference with collective nouns. The use of 'are' in 'The government are acting like themselves' (Marckwardt 77), is an example of the use of plural verbs.

In short, American English is known to retain older features of British English. However, English is not the only language where colonial lag manifested itself. As Marckwardt claims,

Canadian French contains features of the version of French before the revolution. Moreover, in Latin American countries, older elements of European Spanish are found. Also, modern Icelandic has less changed linguistically than Norwegian. Besides linguistic features, other aspects of life are also kept alive in the American cultural heritage, but as this thesis is concerned with language, there will be no elaboration on cultural heritage. In sum, Marckwardt defines colonial lag as the post-colonial survivals of earlier phases of mother country culture in conjunction with the linguistic archaisms. In his point of view, 'transplanting usually results in a time lag before the organism, be it a geranium or a brook trout, becomes adapted to its new environment. There is no reason why the same principle should not apply to a people, their language, and their culture (80)'.

6 The language of law

This chapter devotes itself on the language of law, in particular criminal law, as described in the work of Nolta: *Taal in Toga* (1997). Most of the work that lawyers do is associated with the use of language. As well as in law as in legislation and jurisprudence, language can not be omitted. Even though language has a significant role in law, it is often not easily comprehensible. Not only laypersons, but also people with a legal background agree with this. The language of criminal law, as part of the language of law, is used in different texts. Starting with the statute, which tells us what is allowed and what is prohibited. Moreover, it is used by the police to write a report when someone has committed an offense. Next, the public prosecutor makes use of a summons to bring someone to court. An essential part of the summons is the indictment. In court, the public prosecutor will state his demand followed by the arguments of the defence council's plea. Eventually, the case ends with a judgment. Hence, the legislative text, indictment and judgment are significant documents in criminal proceedings. It is worth noting that criminal-law texts almost always have a negative association. Few people are willingly part of criminal proceedings. The impact of such texts on the lives of people can be huge, for instance, when they concern the deprivation of one's liberty. This is one of the reasons why these texts should be comprehensible. One of the reasons why criminal-law texts are difficult to understand is the fact that they are drafted according to a set of conditions.

6.1 Technical language

Nolta states in his book that no expert can do without his tools (5). Just like a carpenter needs a hammer and a physician a stethoscope, a lawyer needs a code of law. Besides these tangible tools, professionals as well as other people also need language in order to speak and write. Language is a very special tool for lawyers because even the tangible tools of lawyers consist of language, such

as: codes, jurisprudence, scholarly literature. Professionals may use every day-language or technical language. The technical language is not easily understood by laypersons, but very useful to communicate within a certain profession. By using technical language, experts put up barriers – language barriers – for outsiders. This also applies to criminal-law lawyers, who exclude non-professionals by using jargon in their texts. Normally, technical language is mostly published in specialist journals for experts of certain professions, but in the case of criminal law, legal texts are also aimed at laypersons. Sauer defines technical texts as, ‘texts that are created within professions and used for achieving purposes within those professions. Technical texts derive their function and acquire their meaning within the context of professions’ (qtd. in Nolta 6). This, however, does not imply that professional language is a language on its own. It is very much intertwined with common language. Legal language consists of numerous elements that can be found in common language. It is based on the same set of grammar rules. Nevertheless, legal language also consists of elements that do not exist in common language. Words can have specific meanings in legal language which they do not have in common language. According to Martin and Ten Pas, the language of criminal law is derived from common language with ‘partial overlaps and flexible boundaries’ (qtd. in Nolta 7). In addition, criminal-law language is also a variety of legal language in general. The various fields of law use different varieties of legal language. As stated by Demeersseman, notions in criminal law have different meanings when compared to similar notions from other fields of law (qtd. in Nolta 7). It can be said that criminal-law language, not only, has its own autonomy with respect to common language but also with respect to other varieties of legal language. As pointed out, technical languages have their own position within specific organizations. The most important reason for using technical language is to stimulate mutual understanding within a certain community. However, this is not the only reason for the use of

technical language in criminal law. It has been stated that lawyers get into a rut, are conservative or stay true to tradition. This faithfulness to tradition stems from the need to avoid risks. Leijtens claims that this is also true for the language use of the Supreme Court (qtd. in Nolta 9). He states that the language of the Supreme Court should include everything, making it difficult to understand. Van Wassenae van Catwijck thinks that lawyers want to impress laypersons with their language use (qtd. in Nolta 9). Jonker and Van den Hoven are of the opinion that the language use of lawyers implies reliability (qtd. in Nolta 9). Furthermore, Nolta agrees with others that legal language has a concealing function. People expect lawyers to find the solutions to their problems, but often they cannot solve them. Legal language can conceal the inability of these professionals. A more striking explanation for adhering to inaccessible language is that lawyers are of the opinion that outsiders or laypersons do not need to read and understand legal texts, because that is what lawyers are for. There is the misconception that what makes technical language ‘technical’ is the use of difficult words and that once the difficult words are removed, one would be left with comprehensible language. As mentioned earlier, criminal-law language consists of its own lexicon and the lexicon of common language. Words found in both languages may differ in meaning. The words in the language of criminal law have a specific meaning within this area of law. The difference is therefore not only lexical but also semantic. Furthermore, legal language has its own syntactic features. It may occur that sentence structures which are rare in common language are frequently used in legal language. Although the language of law has developed, it still consists of ‘a respectable amount of deviations with respect to standard Dutch’ (Reinsma and Reinsma qtd. in Nolta 11).

6.2 Accessibility of judgments

Rules of criminal law restrict the comprehensibility of judgments. This is due to the decision-making requirements of Articles 348 and 350 of the Code of Criminal Procedure by which the judge is bound. However, it is possible to make judgments more comprehensible without breaking legal rules or rules that apply to criminal law practice. A judge can use more comprehensible language in answering the questions of Articles 348 and 350 of the Code of Criminal Procedure. Furthermore, the judge may give a more comprehensible statement of grounds. In case of ruling on evidence, explanations may be useful. The judge can clarify the choice and meaning of evidence. Additionally, the Supreme Court is also responsible for some characteristics that make judgments inaccessible. The language used by the Supreme Court differs from that of other courts. The Supreme Court has a different task, its role differs from that of lower courts. In a cassation procedure, the Supreme Court has to decide whether the lower court has correctly applied the law. This specific task has its effect on the language use. The Supreme Court needs to derive the facts from the judgment of the lower judge in order to make a decision. Thus, the language of the lower judge has to be interpreted. In case the Supreme Court cannot interpret the judgment of the court of fact in such a way that the given judgment is upheld, the judgment will be overturned. The Supreme Court has an exemplary role in the formation of laws. It implements legislative texts, which would otherwise only be idle words. This implementation is also named ‘law formation’. This is why the language of the Supreme Court exhibits abstraction, which is found in the language of the legislature.

6.3 Features of legal language

Nolta gives specific features of legal language in his book (11-2).

Starting with lexical and semantic features, these are the following:

- the use of technical terminology, e.g. *strafuitsluitingsgrond*, *cassatie*
- the use of foreign language words, often from Latin, e.g. *ne bis in idem*, *dominus litis*
- frequent use of words that are used very little in standard language, particularly archaic expressions and formal expressions, e.g. *mitsdien*, *dan wel*
- frequent use of nouns
- the use of words of the standard language, but then with a specific legal meaning, e.g. *opzet*, *bezit*
- omitting the definite article, e.g. *verdachte*, *gemelde beschikking*
- great precision, e.g. *hij*, *verdachte*; *die Jansen*
- the use of vague words, e.g. *een goed*

The syntactic features are:

- absolute constructions: in Dutch *d* or *de* is added to the infinitive, e.g. *zijnde*, *komende*
- nominativus cum infinitive: the subject of a subordinate clause is put in the accusative case and the verb appears in the infinitive form, e.g. *dat verdachte geacht moet worden (...) geweten te hebben (...)*
- omitting the finite verb, e.g. *het vonnis waarvan beroep*
- nominalization, e.g. *de verdenking viel op (...)*
- over use of passive voice, e.g. *aangenomen moet worden dat (...)*
- indirect speech, e.g. *dat het gerechtshof heeft vastgesteld (...)*

- many negations, e.g. *dat niet gezegd kan worden, dat niet (...)*
- there are many lengthy sentences; e.g. *Aan de verdachte is ten laste gelegd, dat hij op of omstreeks 7 okt. 1988 te Huizen ter uitvoering van zijn voorgenomen misdrijf om door geweld en/of bedreiging met geweld een vrouw, te weten [slachtoffer], te dwingen met hem, verdachte, buiten echt vleselijke gemeenschap te hebben, opzettelijk gewelddadig en/of dreigend die [slachtoffer] aan de armen en/of benen en/of nek met een touw heeft vastgebonden en/of haar op een matras heeft gesleurd en/of haar broek naar beneden heeft getrokken en/of heeft getracht zijn geslachtsdeel in haar vagina te duwen zijnde de verdere uitvoering van dat voorgenomen misdrijf niet voltooid, alleen tengevolge van de van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid dat die [slachtoffer] kans heeft gezien hem te trappen en/of los te komen en/of tegen hem heeft gezegd: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten?" in elk geval alleen tengevolge van enige van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid.*
- discontinuous structure, i.e. words that belong together are placed far from each other; e.g. ***Het** na verwijzing mede naar aanleiding van de gerondheid van het derde middel door de rechter **te verrichten onderzoek** (...)*
- chain structure (*kettingconstructie*); many constituents are placed together like a chain; e.g. *in aanmerking genomen dat (...) niet is gebleken dat (...) alsnog kan worden beschikt (...), zoals bedoeld (...), en de gedingstukken (...) inhouden zodat de rechter, inden (...).*

Methodology

In this section the methods are described which were used to obtain data in order to answer the research questions: (1.) whether there is legal conservatism in the Netherlands, and (2.) whether Surinamese legal language has also developed or ‘lagged’ behind the developments in the Netherlands after becoming an independent country in 1975. The research in this thesis is based on document analyses. Judgments from courts of Suriname and the Netherlands were compared. In total, eight judgments were used, four from each country. Two out of the four judgments of each country were from the period before 1975 and two from after 1975. It was the aim to analyse judgments of the Supreme Courts, but because of the difficulty to find Surinamese judgments, there has been made use of the available texts. Thus, three judgments of Suriname were from its Supreme Court and one from a court of first instance. In order to gain more reliable data, the same type of Dutch judgments have been used, namely three from the Supreme Court and one from a court of first instance. The judgments are analysed on the following features: archaic expressions, formal expressions, lengthy sentences and complex sentences. These features are specifically selected from the more extensive list from Nolta, because of the type of legal text used in this research. Judgments are known to contain legal jargon in the form of archaic and formal expressions, moreover the judges and justices are bound by rules to include specific information in their judgments which results in lengthy and complex sentences.

A list of archaic expressions from *Juridisch Nederlands* (111- 4) was used to identify the archaic expressions in the judgments. The occurrences of the archaic expressions from this list are given in table 1a and b, respectively for Surinamese judgments and Dutch judgments. The list of formal expressions used to identify formal expressions, is the *Alfabetische Woordenlijst in(formele) Schrijfstijl* (“Alfabetische Woordenlijst”). These results are given in table 2a and b.

For these two features, all the occurrences are given per 1000 words of the judgments, e.g. the word '*der*' occurred 10.1 times per 1000 words in the Surinamese judgments before 1975, whereas after 1975 it occurred 0.5 times per 1000 words. In case of sentence length and complex sentences, the first step was to count all the sentences. The average length of sentences was then calculated for each period (before and after 1975). This was done by dividing the number of words by the number of sentences. The results are presented in table 3. The complex sentences were dealt with in a similar way. For this feature, the complex sentences were identified and then the percentage of complex sentences was calculated for judgments before and after 1975. This calculation was made by dividing the number of complex sentences by the total number of sentences. The result was then converted to percentages by multiplying with 100 %, e.g. if there were 5 complex sentences in a text consisting of 10 sentences, the calculation would be: $(5:10) \times 100\% = 50\%$. This would imply that 50% of the sentences were complex sentences. These results are presented in table 4.

Results

Table 1a: Archaic expressions in the Surinamese judgments

This table gives the occurrences of archaic expressions in the Surinamese judgments before and after 1975. The table is divided in two columns, one for each period. Within each of these two columns there are three columns: the first gives the archaic expressions, the second the number of occurrences in the judgments, and the third gives the occurrences per 1000 words. The words in grey are words appearing in both periods. All words given in the tables appeared in the judgments, words that are not given, did not appear in the judgments (e.g. ‘*aldaar*’ appeared in the period after 1975 but not in the period before 1975).

Before 1975			After 1975		
Archaic expressions:	# of occurrence in judgments:	# of occurrences per 1000 words:	Archaic expressions:	# of occurrence in judgments:	# of occurrences per 1000 words:
der	20	10.1	aldaar	1	0.3
desbetreffend(e)	1	0.5	alsook	2	0.5
in dier voege	1	0.5	(in) dezen	1	0.3
mitsdien	1	0.5	der	2	0.5
onderhavige	5	2.5	middels	2	0.5
schrijven	1	0.5	ten uitvoer (brengen)	2	0.5

te deze(r/n)	1	0.5	voornoemd	3	0.8
terzake	1	0.5	voorts	2	0.5
voorts	2	1.0	welke	4	1.0
welke	5	2.5	weshalve	1	0.3
total	38	19.2	total	20	5.2

Table 1b: Archaic expressions in the Dutch judgments

This table gives the occurrences of archaic expressions in the Dutch judgments before and after 1975. The table is divided in two columns, one for each period. Within each of these two columns there are three columns: the first gives the archaic expressions, the second the number of occurrences in the judgments, and the third gives the occurrences per 1000 words. The words in grey are words appearing in both periods. All words given in the tables appeared in the judgments, words that are not given, did not appear in the judgments.

Before 1975			After 1975		
Archaic expressions:	# of occurrence in judgments:	# of occurrences per 1000 words:	Archaic expressions:	# of occurrence in judgments:	# of occurrences per 1000 words:
aldaar	3	0.6	der	1	0.3
bescheiden	4	0.7	deswege	2	0.5
dan wel	3	0.6	mitsdien	1	0.3

der	13	2.4	omtrent	1	0.3
hiermede	1	0.2	voornoemd(e)	7	1.8
mitsdien	2	0.4	voorts	5	1.3
nimmer	3	0.6			
nopens	1	0.2			
omtrent	3	0.6			
onderhavige	1	0.2			
ter zake	2	0.4			
welke	6	1.1			
weshalve	1	0.2			
total	43	8.0	total	17	4.3

Table 2a: Formal expressions in the Surinamese judgments

This table gives the occurrences of formal expressions in the Surinamese judgments before and after 1975. The table is divided in two columns, one for each period. Within each of these two columns there are three columns: the first gives the formal expressions, the second the number of occurrences in the judgments, and the third gives the occurrences per 1000 words. The words in grey are words appearing in both periods. All words given in the tables appeared in the judgments, words that are not given, did not appear in the judgments. Additionally, not all occurrences of 'te' are considered formal. The word 'te' is considered formal when it stands for 'in' and is placed before the name of a place; e.g. *te Antwerpen studeren* (Dikke van Dale).

Before 1975			After 1975		
Formal expression:	# of occurrence in judgment:	# of occurrences per 1000 words:	Formal expression:	# of occurrence in judgment:	# of occurrences per 1000 words:
achten	3	1.5	achten	4	1.0
alsmede	1	0.5	aldus	2	0.5
blijkens	3	1.5	alsmede	3	0.8
derhalve	3	1.5	behoudens	1	0.3
doch	1	0.5	betreffende	5	1.3
hetgeen	4	2.0	dan wel	3	0.8
in casu	1	0.5	doch	2	0.5

in het navolgende	1	0.5	door middel van	3	0.8
mede	1	0.5	evenwel	1	0.3
met betrekking tot	1		hetgeen	1	0.3
*te	8	4.0	in casu	3	0.8
tevens	1	0.5	in het navolgende	4	1.0
(al)thans	7	3.5	indicatie	1	0.3
			inzake	2	0.5
			*te	11	2.9
			ten aanzien van	6	1.6
			teneinde	8	2.1
			ten gevolge van	1	0.3
			zulks	3	0.8
total	35	17.6	total	63	16.4

Table 2b: Formal expressions in the Dutch judgments

This table gives the occurrences of formal expressions in the Dutch judgments before and after 1975. The table is divided in two columns, one for each period. Within each of these two columns there are three columns: the first gives the formal expressions, the second the number of occurrences in the judgments, and the third gives the occurrences per 1000 words. The words in grey are words appearing in both periods. All words given in the tables appeared in the judgments, words that are not given, did not appear in the judgments. As previously explained, the word ‘*te*’ is considered formal when it stands for ‘*in*’ and is placed before the name of a place; e.g. *te Antwerpen studeren* (Dikke van Dale).

Before 1975			After 1975		
Formal expressions:	# of occurrences in judgment:	# of occurrences per 1000 words:	Formal expressions:	# of occurrences in judgment:	# of occurrences per 1000 words:
aanvankelijk	1	0.2	achten	6	1.5
achten	5	0.9	aldus	1	0.3
aldus	3	0.6	alsmede	1	0.3
alvorens	1	0.2	betreffende	1	0.3
blijkens	3	0.6	blijkens	1	0.3
derhalve	1	0.2	derhalve	1	0.3
doch	4	0.7	dienen te	1	0.3

hetwelk	1	0.2	door middel van	8	2.0
hetgeen	5	0.9	genoegzaam	2	0.5
indien	3	0.6	heden	2	0.5
inzake	1	0.2	hetgeen	4	1.0
krachtens	2	0.4	in het navolgende	1	0.3
mede	1	0.2	indicatie	2	0.5
met betrekking tot	6	1.1	indien	5	1.3
*te	11	2.0	inzake	1	0.3
reeds	10	1.9	mede	1	0.3
teneinde	2	0.4	met betrekking tot	2	0.5
ten gevolge van	3	0.6	reeds	1	0.3
tevens	1	0.2	*te	18	4.5
(al)thans	8	1.5	ten aanzien van	4	1.0
voornemens	1	0.2	ten behoeve van	6	1.5

zulks	3	0.6	ten gevolge van	9	2.3
			tevens	1	0.3
			thans	1	0.3
			zulks	1	0.3
total	76	14.1	total	81	20.4

Table 3: Average sentence length in the judgments

The first column of this table gives the period in which the judgments were given. The second column gives the average sentence length for Surinamese judgments and the third for Dutch judgments.

Period	Surinamese judgments	Dutch judgments
Before 1975	68 words per sentence	46 words per sentence
After 1975	35 words per sentence	35 words per sentence

Table 4: Complex sentences occurring in the judgments

The first column of this table gives the period in which the judgments were given. The second column gives the percentage of complex sentences in Surinamese judgments and the third column gives the percentage of complex sentences in Dutch judgments.

Period	Surinamese judgments	Dutch judgments
Before 1975	96%	73%
After 1975	53%	60%

Discussion

Feature 1: Archaic expressions

The number of archaic expressions in Surinamese judgments before its independence is 19.2 per 1000 words, whereas after 1975 it is 5.2. This implies that the use of archaic expressions has decreased after the independence. The results of the Dutch judgments show a similar trend. Before 1975 the use of archaic expressions in the Netherlands was 8.0 per 1000 words and after 1975 it declined to 4.3. As per the results, the decrease in usage of archaisms is larger in the Surinamese judgments than in Dutch judgments. However, it was expected that the Dutch judgments after 1975 would show a sharper decline in the use of archaic expressions than the Surinamese judgments. A possible explanation for this could be that Dutch legal experts are more conservative in the use of legal language than expected. The Surinamese legal language, on the other hand, has evolved to be less conservative. This could be due to the influences of the several languages used in Suriname on the official language, Surinamese Dutch.

Feature 2: Formal expressions

The results gained from the analysis of formal expressions show that the number of formal expressions per 1000 words for Surinamese judgments before 1975 is 17.6 as opposed to 16.4 after 1975. This indicates that there was no significant change in the use of formal expressions in Surinamese judgments. This result was anticipated, because the expectation had been that Surinamese legal language would be more conservative than Dutch legal language. The results for Dutch judgments are 14.1 formal expressions per 1000 words before 1975 and 20.4 after 1975. This means that in Dutch judgments, the use of formal expressions has increased. These results were not expected because it was assumed that people strive to make Dutch legal language more

accessible. Moreover, as David Crystal suggests in his book *Language and the Internet*, in which he studies the effect of the Internet on language, the internet as a new linguistic medium is one of the reasons why language use is changing. ‘Formal language, and other kinds of informal language, are seen in a new light [...]’ (Crystal 276). However, when the two results mentioned above are compared, it becomes clear that more formal expressions are used in Dutch judgments. The reason for this is probably because in the Dutch judgments, opinions of Advocate Generals are incorporated, whereas the Suriname judgments do not contain these opinions. Thus, the Dutch judgments contain more legal jargon than the Surinamese versions.

Feature 3: Sentence length

The data in table 3 implies that more lengthy sentences were used in both countries before 1975 as opposed to after 1975. The average sentence length in Surinamese judgments before 1975 was 68 words per sentence, whereas after 1975 it has almost been halved (35 words per sentence). The expectation, however, was that the average sentence length would not differ for both periods in Suriname as it was assumed that Surinamese legal language would be conservative. In the Dutch judgments, the average sentence length decreased from 46 words per sentence before 1975 to 35. This result was expected on the assumption that Dutch legal language is evolving to become more comprehensible. However, when both results are compared, it becomes clear that the average sentence length in Suriname has declined by a significantly larger number than the Dutch average sentence length. A possible explanation for this is the same as mentioned for formal expressions, namely the opinions of Advocates Generals in the Dutch judgments used.

Feature 4: Complex sentences

Complex sentences, used in Surinamese legal language, accounted for 96% of all sentences in the period before 1975. After the independence, this percentage had decreased to 53%. The expectation was, due to conservatism in Suriname, that the percentage of complex sentences would remain at the same level or only decrease slightly. These results show that instead of being conservative, the Surinamese legal language has developed over the years. One possible factor could be the influences from other languages spoken in Suriname. In the Netherlands, complex sentences in the judgments accounted for 73% of all sentences in the period before 1975, while in the period after 1975 this percentage had decreased to 60%. In this case, the results were in accordance with the expectation because Dutch legal language is assumed to become more accessible. Both sets of results, when compared, lead to the conclusion that Surinamese as well as Dutch lawyers are using less complex sentences, implying that legal language in both countries has become more accessible over the years.

Conclusion

This research aimed to answer the following question:

- Is there a colonial lag in Surinamese legal Dutch?

In order to answer the research question, the following sub-questions had to be answered:

- Is there legal conservatism in legal Dutch in the Netherlands?
- If there is no legal conservatism in the Netherlands, did Surinamese legal Dutch develop similar to the legal Dutch in the Netherlands or did it lag behind?

The research question and its subsequent sub-questions were answered by analyzing judgments from two periods. The first period was the period before 1975, the year of Suriname's independence, the other period was after 1975.

The judgments were analyzed using the following four criteria:

- archaic expressions
- formal expressions
- sentence length
- complex sentence

The results from the analysis of the judgments using the four criteria are:

- The use of archaic expressions in criminal law language has decreased in both countries, but more in Suriname.
- The use of formal expressions in criminal law language has decreased in the case of Suriname, but slightly increased in the case of the Netherlands.

- The result of the analysis of the third criteria, sentence length, is that both countries used shorter sentences in their judgments as time progressed. The use of shorter sentences over the years was more prominent in Surinamese criminal law language.
- The use of complex sentences has decreased for both countries as time has gone by. However, in Suriname the decrease in the use of complex sentences in criminal law language was more prominent.

Based on the results obtained from the analysis of the judgments of Suriname and the Netherlands, the answer to the research question is as follows:

- Suriname did not lag behind in the development of its legal language, in other words, there is no colonial lag in Surinamese legal Dutch. Conversely, the results show that although the legal Dutch in the Netherlands has developed, it is still more conservative than Surinamese legal Dutch.

This research leads to the conclusion that the notion of colonial lag is not applicable to Surinamese Legal Dutch compared to Legal Dutch of the Netherlands, in particular in criminal law language. As the focus of this research has been legal language, it cannot be claimed whether the same trend is seen in General Surinamese Dutch. Taking into account the occurrence of colonial lag in American English, it is expected that some form of colonial lag must exist in Surinamese Dutch, however this would require further research.

Works Cited

- Boon, C. den & R. Hendrickx. *Dikke Van Dale Online*. n.p., n.d. Web. 2016.
- “Chronologie: 33 Jaar Decembermoorden Suriname.” *NU*. n.p., n.d. Web. 15 Dec. 2016.
- Crystal, David. *Language and the Internet*. Cambridge, U.K.: Cambridge UP, 2006. Print.
- Dalhuisen, Leo et al. *Geschiedenis Van Suriname*. Zutphen, Walburg Pers, 2007. Print.
- “De Alfabetische Woordenlijst (in)formele Schrijfstijl”. *Zakelijk Schrijven*. n.p, n.d. Web. 26 Jan 2017
- Diepeveen, Janneke and Matthias Hüning. “The Status of Dutch in Post-colonial Suriname.” *Aspects of (Post)Colonial Linguistics* (2016): 131-55. Web.
- Hendrickx, Karl and Karen Deschamps. *Juridisch Nederlands*. Leuven: Acco, 2016. Print.
- “IsGeschiedenis Dagelijkse Historische Achtergronden Bij Het Nieuws.” *IsGeschiedenis*. n.p., 2013. Web. 28 Dec. 2016.
- Janssen, Lydia. *Nederlands Recht Begrepen*. Den Haag: Boom Juridische Uitgevers, 2016. Print.
- Jorg, N and C. Kelk, *Strafrecht Met Mate*. Deventer: Gouda Quint, 2001. Print.
- Kronenberg, M.J. and B. De Wilde. *Grondtrekken Van Het Nederlandse Strafrecht*. Deventer: Wolters Kluwer, 2012. Print.
- Marckwardt, Albert H. “The Colonial Lag.” *American English*. New York: Oxford UP, 1958. 59-80. Print.
- Nolta, J.V. *Taal in Toga: Over Toegankelijke (straf)rechtstaal*. Deventer: Kluwer, 1997. Print.

Rüter, Christiaan, and M.J. Verpalen. *Arresten Strafrecht en Strafprocesrecht*. Zwolle: W.E.J. Tjeenk Willink, 1998. Print.

Studiegids Studierichting Rechten. *Anton de Kom Universiteit van Suriname*. n.d. Web. July 2016.

“Surinaamse Jurisprudentie” *Stiching Juridische Samenwerking Suriname Nederland*. n.p, n.d. Web. Dec 2016.

"The World Factbook: SURINAME." *Central Intelligence Agency*. Central Intelligence Agency, n.d. Web. 07 Dec. 2016.

“Uitspraken.” *Rechtspraak.nl – Zoeken in Uitspraken*. n.p., n.d. Web. Sept. 2016.

Waaldijk, L. Th. *Grondslagen van het Strafrecht in Suriname*. Paramaribo: Publisher Not Identified, 1998. Print.

Wijnholt, M. R. *Strafrecht in Suriname*. Deventer: Æ.E. Kluwer-Deventer, 1965. Print.

Appendix 1: Judgment - 1949 - the Netherlands

No. 180 Motorpapieren

HOGE RAAD (Strafkamer), 22 Nov. 1949.

(Mrs Fick, van der Meulen, Rombach, Vrij, van Bercke).

Verontschuldigbare onbewustheid van het verboden zijn is een straf uitsluitende omstandigheid. Bewijs.

De Pol. Rechter heeft verd. ontslagen van alle rechtsvervolging, daar aannemelijk is gemaakt dat verd. Na het gesprek met een opperwachtmeester in de veronderstelling heeft verkeerdt dat hij zonder het plegen van een overtreding met het motorrijtuig kon rijden, en bij verd. Dus afwezigheid van alle schuld mocht worden aangenomen, welke afwezigheid ook in het fiscaal recht tot zijn niet-strafbaarheid leidt.

Het middel daartegen berust op de stelling dat van afwezigheid van alle schuld slechts dan sprake kan zijn, indien verd. advies vragend, zulks had gedaan Aldus, dat door hem de vraag was gesteld of een nationaliteitsbewijs of gelijkwaardig document al dan niet vereist was, dan wel was gevraagd onder welke omstandigheden een zodanig document noodzakelijk was.

Het middel faalt, daar de gedachte om hiernaar te vragen niet behoefde op te komen bij een verontschuldigbare onbewustheid van het verboden zijn der handeling, welke onder verscheidene omstandigheden bij verd. kon intreden, er geen grond aanwezig is om aan te nemen da teen dergelijke onbewustheid bij verd. niet aanwezig kan zijn geweest als gevolg van het voormelde gesprek met de opperwachtmeester, waarbij door verd. een aantal bescheiden zijn overlegd, ook al moge de boven bedoelde vraag toen niet door hem zijn gesteld.

Anders (t.a.v. het bewijs der verontschuldigbare dwaling): Adv.-Gen. Langemeijer. *

(Sr. art. 37-44.)

Op het beroep van 1°. Den P.-G. bij het Gerechtshof te Arnhem, 2°. Den Rijksadvocaat in het ressort van dit Hof, requiranten van cassatie tegen een arrest van genoemd Gerechtshof van 25 Maart 1949, houdende bevestiging in hoger beroep van een door den Politierechter bij de Rechtbank te Almelo op 20 Mei 1948 gewezen vonnis, waarbij Th. Ch. W., te Losser, van beroep koopman in manufacturen, niet strafbaar is geoordeeld en hij dienvolgens ter zake van het te zijnen laste bewezen verklaarde van alle rechtsvervolging is ontslagen.

Conclusie Adv.-Gen. Mr Langemeijer.

Het cassatieberoep richt zich tegen het in beide feitelijke instanties uitgesproken ontslag van rechtsvervolging, berustende op aannemelijk geachte afwezigheid van schuld. Deze afwezigheid van schuld zou hierop moeten berusten, dat de verdachte, alvorens met het pas door hem gekochte motorrijwiel de rit te maken waarbij hij werd bekeurd, aan een opperwachtmeester der Rijkspolitie de bij dat motorrijwiel horende papieren zou hebben getoond met de vraag, of dit alle papieren waren die hij nodig had om te mogen rijden, waarop die opperwachtmeester volgens de verdachte bevestigend zou hebben geantwoord.

Het geval doet dus onmiddellijk denken aan dat hetwelk beslist is bij Uw arrest van 3 Mei 1949, N.J. 1949, No. 538. Nu blijkt over de juiste strekking van dit laatste arrest verschil van mening mogelijk. Aanvankelijk heb ik niet getwijfeld of het moest worden opgevat als een bevestigend antwoord op de bij Uw arrest van 25 Juni 1923, W. 11104, N.J. 1923, 1924 nog opengelaten vraag, of afwezigheid van schuld de strafbaarheid uitsluit niet alleen wanneer zij betrekking heeft op enige strafbaarheid vereiste feitelijke omstandigheid, maar ook wanneer zij louter en alleen betreft de wederrechtelijkheid van het gedrag van de verdachte, welk gedrag dan dus in werkelijkheid wel in strijd komt met de wet echter zonder dat de handelende dit laatste bevroedde en zonder dat hem daarvan een verwijt kan worden gemaakt. Nadien echter heeft B.V.A.R. in zijn aantekening onder het arrest in de N.J. uiting gegeven aan de mening, dat ook in het daar besliste geval gedacht zou moeten worden aan gemis van schuld met betrekking tot een bestanddeel van het delict. Deze mening berust hierop, dat het strafbare feit in dat geval was handelen in strijd met zulk een bepaling ook afzonderlijk en uitdrukkelijk was vermeld. Toch meen ik na overweging van deze zienswijze haar niet te moeten volgen. Naar mijn mening betekent handelen in strijd met het bij of krachtens deze wet bepaalde” in een voorschrift als art. 12 van de Prijsopdrivings- en Hamsterwet niets anders dan een korte samenvatting van de omschrijvingen van alle gedrag dat met enige bepaling, gesteld bij of krachtens die wet, in strijd komt. Beantwoordt nu iemands gedrag aan hetgeen verboden is bij een dier bepalingen, dan staat daarmee wederrechtelijkheid en in het algemeen de strafbaarheid van dat gedrag vast en wordt aan de beschrijving van dat gedrag zakelijk niets toegevoegd door de vermelding, met welke bepaling het in strijd is, zodat die toevoeging ook overbodig is. Gemis aan schuld met betrekking tot de strijdigheid van het gedrag met die bepaling is dan dus zuiver gemis aan schuld met betrekking tot enig die wederrechtelijkheid, niet met betrekking tot enig die wederrechtelijkheid bepalend feitelijk bestanddeel van het gedrag. Ik meen dus dat het arrest inderdaad een antwoord geeft op de vraag die in ieder geval voor de thans te beoordeelen zaak de principiële is: of straffeloosheid volgt uit het zonder schuld niet weten dat de wet verbiedt hetgeen men doet. De vraag die overblijft is dus, of de Politierechter en met hem het Hof op juiste gronden gemis aan schuld in die zin hebben aangenomen. Men kan deze vraag nu weder in tweeën onderscheiden, vooreerst of de omstandigheden gelijk beide rechters zich die voorstelden inderdaad gemis van schuld zouden meebrengen en ten tweede of die rechters van die voorstelling mochten uitgaan. Naar mijn mening moet reeds de eerste vraag ontkennend worden beantwoord. Immers, wat de Politierechter feitelijk heeft vastgesteld is enkel dat verdachte zijn papieren aan de Opperwachtmeester heeft laten zien met de vraag, of zij voldoende waren om hem het recht te geven met het motorrijwiel te rijden en dat aannemelijk is dat verdachte na dit gesprek in de veronderstelling heeft verkeerd dat hij dit inderdaad mocht. Wat echter de rechter niet heeft vastgesteld – en dit is juist het belangrijke onderscheid met Uw even aangehaald arrest – is dat het antwoord van de Opperwachtmeester aan de verdachte goede reden gaf voor zijn mening. Zou men aan de tweede vraag toekomen, dan zou ook zij naar mijn mening een ontkennend antwoord vinden. Immers zelfs voor de aannemelijkheid van verdachte’s bewering dat hij na zijn gesprek met de opperwachtmeester in de veronderstelling is geweest dat zijn papieren in orde waren geeft het vonnis geen grond, tenzij men die bewering geheel op zichzelf een grond zou achten. Ik meen dus dat de Politierechter en het Hof inbreuk hebben gemaakt op art. 359 lid 2 Sv. En concluder mitsdien dat Uw Raad het arrest waarvan beroep vernietige en de zaak verwijze naar een aangrenzend Hof ten einde haar op het bestaande hoger beroep opnieuw te berechten en af te doen.

De Hoge Raan, enz.;
 Gehoord het verslag van den Raadsheer van der Meulen;
 Gelet op het middel van cassatie, door den eersten en den tweeden req. voorgesteld bij schriftuur en

luidende: „S., althans v. t. van de art. 157, 205 en 219 der Algemene wet van 26 Aug. 1822, S. 38 en 350, 352, 359 en 528 Sv., doordat de Politierechter in zijn door het Hof bevestigde vonnis de verdachte niet strafbaar heeft verklaard en hem ontslagen heeft van alle rechtsvervolging, in stede van hem strafbaar te verklaren en ter zake van het bewezen verklaarde te veroordelen, aangezien op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden bij de verdachte tijdens het begaan van bewezen het verklaarde feit de afwezigheid van alle schuld nimmer kan worden aangenomen, nu de verdachte immers niet opgeeft advies gevraagd te hebben over het gebruiken of vervoeren van het motorrijtuig zonder nationaliteitsbewijs dan wel over het rijden ermede of het vervoeren ervan onder omstandigheden, waarin een nationaliteitsbewijs of gelijkwaardig document noodzakelijk is en de getuige evenmin verklaart, dat hij tegen verdachte mogelijk over een nationaliteitsbewijs heeft gesproken;”

O. dat bij het bevestigde vonnis van den eersten rechter ten laste van gerequireerde is bewezenverklaard, dat hij op of omstreeks 9 okt. 1947 te Denekamp op het terrein bedoeld bij art. 177 der Algemene wet van 26 Aug. 1822 S. 38 heeft vervoerd een door hem bestuurd motorrijtuig Victoria in binnenwaartse richting, zijnde een voorwerp belast met hoger invoerrecht dan f1, ongedekt door enig document;

O. dat blijkens voormeld vonnis door en namens gerequireerde het verweer is gevoerd dat bij hem tijdens het begaan van voormeld feit iedere schuld ontbrak, en wel omdat hij voor 9 okt. 1947 onder overlegging van een aantal bescheiden aan den Opperwachtmeester der Rijkspolitie ten Bos te Losser advies heeft gevraagd of bedoelde papieren voldoende waren en deze politieman toen geen bezwaar heeft gemaakt;

O. dat de Politierechter t.a.v. dit verweer heeft overwogen „dat uit het verhoor van genoemde opperwachtmeester als getuige is gebleken dat verdachte inderdaad voor 9 okt. 1947 met een aantal bescheiden betrekking hebbende op het onderhavige motorrijtuig – waaronder een zogenaamd waarde bewijs en een relaas van weging – naar die opperwachtmeester is gegaan en hem advies heeft gevraagd, waarop getuige wel over de noodzakelijkheid van een wegenbelastingkaart doch – voor zover hij zich kan herinneren – niet over een zogenaamd nationaliteitsbewijs heeft gesproken;

dat aannemelijk is gemaakt dat verdachte na het gesprek met voormelde politieambtenaar in de veronderstelling heeft verkeerd dat hij thans veilig dat wil zeggen zonder het plegen van een overtreding met bedoeld motorrijtuig kon rijden;

dat bij verdachte derhalve afwezigheid van alle schuld mag worden aangenomen en deze afwezigheid ook in het fiscaal strafrecht tot zijn niet strafbaarheid leidt, weshalve verdachte behoort te worden ontslagen van alle rechtsvervolging”;

O. nopens het middel,

dat dit op de stelling berust dat van afwezigheid van alle schuld slechts dan sprake had kunnen zijn, indien gerequireerde advies vragend, zulks had gedaan aldus, dat door hem de vraag was gesteld of een nationaliteitsbewijs of gelijkwaardig document al dan niet vereist was, dan wel was gevraagd onder welke omstandigheden een zodanig document noodzakelijk was;

dat echter de gedachte om hiernaar te vragen niet behoefde op te komen bij een verontschuldigbare onbewustheid van het verboden zijn der handeling, welke onder verscheidene omstandigheden bij gerequireerde kon intreden, en geen grond aanwezig is om aan te nemen dat een dergelijke onbewustheid bij gerequireerde niet aanwezig kan zijn geweest als gevolg van het voormelde gesprek

met den opperwachtmeester der Rijkspolitie ten Bos te Losser, waarbij door gerequireerde een aantal bescheiden zijn overgelegd, ook al moge de boven bedoelde vraag toen niet door hem zijn gesteld;

Verwerpt de beroepen.

Appendix 2: Judgment – 1951 – the Netherlands

No. 480 Poging tot gasmoord

HOGE RAAD (Strafkamer), 29 Mei 1951. (Mrs Fick, Sinninghe Damste, Feber, Vrij, van Berckel).

Poging tot moord. Betekenis van „alleen” in 45 Sr. Uitvoeringshandeling.

Geen enkele omstandigheid is er op komen wijzen, dat zonder het afschampen van den eersten slag, het ontwaken en, ondanks verd.'s herhaaldelijk blijven toeslaan zich verweren van het slachtoffer, de verd. van de verdere uitvoering van zijn voornemens en misdrijf zou hebben afgelaten, zodat niets de Rechtb. Belette uit de bewijsmiddelen het bedoelde gedeelte der t.l.l. af te leiden. Als iemand tevoren na rijp beraad en rustig overleg het voornemen heeft opgevat een ander bewusteloos te slaan en hem daarna door gasvergiftiging te doden, is een begin van uitvoering van dat voornemen en van het in het beschreven gedrag gelegen misdrijf van moord aanwezig te achten, zodra hij opzettelijk, teneinde tot die uitvoering te geraken, na de woning en de slaapkamer van dien ander te zijn binnengegaan, waar hij dezen slapende althans te bed liggende aantrof, dezen met een daartoe meegebrachten hamer eenmaal met kracht heeft geslagen tegen diens hoofd. Daardoor heeft hij immers tot het verwezenlijken van de voorgenomen levensberoving, bestaande in het in twee fasen aantasten van het slachtoffer, een aanvang gemaakt met de eerste fase, zijnde een zodanig gewelddadig rechtstreeks ingrijpen in den normalen toestand van dien persoon, dat hij daarna dezen, willoos en weerloos als deze daardoor geworden zou zijn, door het enkel openen van een gaskraan tot een stellige prooi der gasvergiftiging zou maken. (Sr. art. 45.)

Op het beroep van P.C.H.W., te A., req. van cassatie tegen een arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 26 Jan. 1951, houdende bevestiging in hoger beroep, behalve voor wat de opgelegde straf en den aftrek van voorl. hecht. aangaat, van een vonnis van de Arr.-Rechtb. Aldaar van 31 okt. 1950, waarbij req. wegens: „poging tot moord” met aanhaling van artt. 27, 45, 63, 289 Sr., is veroordeeld, hebbende het Gerechtshof req. terzake veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien Jaren, met aftrek van voorl. Hecht., ondergaan tot 26 Jan. 1951. Conclusie Adv. - Gen. Langemeijer.

Het komt mij doelmatig voor beide cassatiemiddelen in omgekeerde volgorde te behandelen als waarin zij zijn voorgedragen. Het tweede middel dan stelt, dat op de bewezen verklaarde feiten ten onrechte de kwalificatie „poging tot moord” is toegepast, daar toch hetgeen req. heeft gedaan nog niet als uitvoeringshandeling van de voorgenomen moord beschouwd zou kunnen worden. De feiten, waarop het voor de beoordeling van dit middel aankomt, zijn onbetwist. req. wilde het slachtoffer, terwijl deze in bed lag te slapen, met een hamer bewusteloos slaan en hem vervolgens naar de keuken slapen, waar hij hem door gasverstikking zou doden. Vermoedelijk door een beweging van het slachtoffer, in ieder geval buiten toedoen van req., schampte de eerste slag min of meer af, waardoor er een worsteling ontstond tussen hem en req., die ten slotte de vlucht nam. Tijdens de worsteling had hij het slachtoffer nog verschillende hamerslagen toegebracht, maar deze slagen zijn in de bewezenverklaring niet als uitvoeringshandelingen van het moordplan in aanmerking genomen, hetgeen zich ook alleszins juist laat aanzien. Het enige naar mijn mening, dat bij deze duidelijke feiten de beoordeling enigermate moeilijk maakt is de irrationaliteit van het gehele plan van req. Niet alleen toch dat onbegrijpelijk is, hoe hij ooit kan hebben gehoopt, dat zijn schuld niet aan het licht zou komen, moeilijk te begrijpen is ook reeds, hoe hij zichzelf psychisch in staat kon achten tot deze wel in bijzondere mate en omslachtige en weerzinwekkende wijze

om een medemens van het leven te beroven. Het is nu juist bij het laatste aspect van het geval, dat het middel aansluiting zoekt met het betoog, dat er een ernstige kans bestond, dat de indruk van zijn eigen daden de req. te machtig zou worden, en dat men dus hetgeen hij metterdaad deed niet mag zien als het eerste onderdeel van een nauw samenhangend geheel van handelingen, waarvan psychologisch gezien nauwelijks anders viel te verwachten dan dat het, eenmaal begonnen, ook zou worden voleindigd. De hamerslag zou m.a.w. niet zijn een begin van uitvoering van de moord. Ik geef hier nu die formulering van het middel, waarbij dit mij het meest discutabel zou voorkomen. De enkele stelling, dat het door req. verrichte nimmer zou kunnen gelden als uitvoering van het voorgenomen misdrijf, zou natuurlijk ook passen in die meer streng objectieve opvattingen omtrent de poging, volgens welke deze zou eisen een handeling, die ofwel zelf reeds beantwoordt aan de omschrijving van het delict zelf (Zevenbergen), ofwel toch tenminste reeds het rechtsgoed in gevaar brengt dat door het voltooide delict zou worden gekrenkt (Simons). Dat in deze beide theorieën het middel grote kans van slagen zou hebben, lijkt mij moeilijk betwistbaar. Immers, uit de bewijsmiddelen laat zich m.i. zeker niet afleiden, dat reeds de hamerslag het slachtoffer had kunnen doden of zelfs mar noemenswaard tot zijn dood had kunnen bijdragen, en die slag was daartoe in het plan van req. ook zeker niet bestemd. Ik meen echter, dat noch de theorie van Zevenbergen noch die van Simons voor ons recht mag worden aanvaard en dat zij dan ook zeer stellig door Uw Raad niet aanvaard zijn. Voor het bewijs hiervan staat Uw Raad mij naar ik vertrouw toe te verwijzen naar het uitvoerige betoog in aant. 3 op art. 45 in Noyon, Strafrecht, 5e druk, alwaar ook uiteen wordt gezet, waarom met name Uw arrest van 19 Maart 1934, N.J. 1934, No. 450 niet als aanvaarding van een streng objectieve opvatting mag worden uitgelegd. Aan Uw daar genoemde latere arresten, die dit m.i. onmiskenbaar aantonen, laten zich sedertdien nog toevoegen die van 7 Mei 1946 N.J. 1948, No. 66.

Daarentegen zou ik, gelijk reeds gezegd, als een op zichzelf juiste en tevens met het middel verenigbare probleemstelling deze erkennen: bestond tussen de hamerslag en het verdere moordplan zo nauwe samenhang, dat men enerzijds na de slag moeilijk meer verandering van plan bij req. kon verwachten, anderzijds bij voltooiing van het plan de slag als een geheel met het verder voorgevallene zou beschouwen? Ik zeide reeds, dat het antwoord op die vraag bemoeilijkt wordt, doordat met req.'s plan reeds als plan zo moeilijk kan begrijpen, niet alleen uit zedelijk en gevoelsoogpunt maar zelfs verstandelijk. Inderdaad, men mag waarschijnlijk wel aannemen, dat de grote meerderheid van de mensen niet in staat is een ander zo lang slagen met een hamer op het hoofd toe te brengen tot hij bewusteloos is om dan vervolgens het slachtoffer, dat dan haast niet anders dan met bloed overdekt zal kunnen zijn, naar een ander vertrek slepen en daar aan gasverstikking over te leveren. Ik neem zelfs aan dat onder diegenen, van wie op zichzelf denkbaar zou zijn, dat zij de echtgenoot van een door hen begeerde vrouw uit de weg zouden ruimen, wanneer zij uitsluitend waren aangewezen op een wijze van uitvoering, die welhaast bij ieder zulke exceptioneel sterke psychische weerstanden moet oproepen als de door req. gekozene. Echter, daarmee is de vraag in ons geval niet beantwoord. De meeste mensen zullen ook reeds buiten staat zijn een plan te maken als dat van req. en zelfs de eerste gewelddaad ter uitvoering van dat plan te stellen. Req. echter bewees daartoe wel in staat te zijn. De vraag is dus: was, nu dit laatste eenmaal vaststond, uitvoering van dit hele plan, voor zover dat van req. afhing, overwegend waarschijnlijk? Ik geef toe, dat die uitvoering niet met volkomen zeker was te verwachten. Het was psychologisch zeker denkbaar, dat weliswaar req.'s fantasie of zedelijk gevoel of beide tekort schoten om hem van zijn plan te weerhouden, maar dat de werkelijkheid van de uitvoering voor zijn zenuwgestel te machtig zou zijn geworden. Evengoed echter is het denkbaar, dat juist de psychische schok, die het gepleegde geweld zelfs aan deze req. wel zou hebben gegeven, een soort van roes of paniek zou hebben teweeggebracht, waarbij

verandering van voornemen onmogelijk werd en nog slechts een voortduren langs de eenmaal ingeslagen baan psychisch in zijn vermogen lag. Zo beschouwd, meen ik, dat in ieder geval niet gezegd kan worden, dat het toebrengen van de eerste slag niet het karakter van uitvoeringsbehandeling van het gehele moordplan kon hebben. Omtrent de vraag, of die slag werkelijk dat karakter had, blijft verschillend oordeel mogelijk. De omstandigheden van het individuele geval zullen daarbij meespreken en het wegnemen van deze laatste hier nog overblijvende onzekerheid behoort m.i. tot het domein van de rechter die over de feiten oordeelt. Ik houd het middel dus voor ongegrond. Wat nu het eerste middel betreft, dit klaagt, dat de bewijsmiddelen niet de beslissing zouden kunnen dragen, dat de uitvoering van req.'s voornemen alleen door van des daders wil onafhankelijke omstandigheden is achterwege gebleven. De optekening van de middelen verwijst naar Noyon, Strafrecht, 5e druk, blz. 303. De plaats waar dit onderwerp als zodanig in genoemd werk behandeld is echter blz. 310/11. Gelijk daar ter plaatse wordt betoogd, blijkt reeds uit de geschiedenis (Smidt I, eerste druk, blz. 396, 397) dat de bedoeling van het woord „alleen” niet is om voor strafbaarheid van poging het niet te leveren bewijs te vergen, dat niet, indien de omstandigheid ware uitgebleven welke de niet-voltooiing afdoende verklaart, die voltooiing zou zijn uitgebleven, maar dan wellicht door omstandigheden, die van des daders wil niet onafhankelijk waren. Voldoende zal wezen, dat enerzijds bewezen zijn omstandigheden onafhankelijk van des daders wil, die de niet-uitvoering volledig verklaren, en dat anderzijds niet blijkt van in des daders macht staande omstandigheden, welke ook als verklaring van die niet-uitvoering in aanmerking komen. Aan deze twee eisen is in dit geval onmiskenbaar voldaan. Uit de bewijsmiddelen blijkt ten volle dat de tegenstand van het slachtoffer req. belet zou hebben zijn plan uit te voeren. Immers, zelfs al zou de einduitslag van de worsteling zijn geweest, dat req. het slachtoffer tenslotte bewusteloos sloeg – dan was toch zeker ondenkbaar, dat req. bij de ontstane opschudding nog gelegenheid zou hebben het plan van de gasverstikking uit te voeren zonder betrappt te worden. Aan de andere kant ontbreekt iedere aanwijzing voor een andere oorzaak, die de uitvoering had kunnen onderbreken. Daar ik dus geen van beide middelen gegrond bevind, concludeer ik tot verwerping van het beroep.

De Hoge Raad, enz.;
 Gehoord het verslag van den Raadsheer Sinninghe Damste;
 Gelet op de middelen van cassatie, namens den req. voorgesteld bij pleidooi en luidende: „I.S., althans v. t., van de artt. 350, 358, 359, 415, 422, 423 Sv., 45 Sr., omdat de bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid, dat het voornemen en het misdrijf van verd. niet is voltooid, alleen ten gevolge van de in de bewezenverklaring vermelde omstandigheden; II. S., althans v.t., van de genoemde artikelen door het bewezenverklaarde strafbaar te oordelen, hoewel de bewezenverklaarde handeling van verdachte, niet kan zijn een poging om het slachtoffer bewusteloos te slaan en hem daarna door gasvergiftiging te doden; kunnende deze handeling nimmer als uitvoeringshandeling van het voorgenomen misdrijf worden beschouwd;”
 Gehoord den A.-G. Langemeijer, namens den P.-G., in zijn conclusie, strekkende tot enz.;
 Ook dat bij het bevestigde vonnis, met kwalificatie als hierboven is vermeld, ten laste van den req. bewezen is verklaard:
 „dat hij in den nacht van 2 op 3 Dec. 1949 te 's-G., ter uitvoering van zijn tevoren naar rijp beraad en rustig overleg opgevat voornemen om T. v. R. bewusteloos te slaan en hem daarna door gasvergiftiging te doden, opzettelijk na rijp beraad en rustig overleg de woning en daarin de slaapkamer van dien v. R. is binnengegaan en daar dien v. R. – dien hij slapende, althans te bed liggende, aantrof – met een daartoe door hem, verd., meegebrachten hamer eenmaal met kracht heeft geslagen tegen diens hoofd, zijnde de

uitvoering van verdachtes voren omschreven voornemen en het misdrijf niet voltooid alleen ten gevolge van de van zijn wil onafhankelijke omstandigheden, dat de eerste door hem toegebrachte hamerslag door een beweging van v. R. of door een andere, niet door hem, verd., gewilde, oorzaak afschampte en v. R. zich daarna zodanig verweerde dat hij, verd., na v. R. enkele hamerslagen te hebben toegebracht, de vlucht moest nemen;”

Dat het Gerechtshof aan req. te dier zake de hierboven vermelde straf heeft opgelegd; O. dat het eerste middel blijkens de toelichting beoogt te betogen, dat de niet-voltooiing van verd.’s voornemen en misdrijf niet alleen ten gevolge van de in de bewezenverklaring vermelde omstandigheden zou zijn ingetreden, doch mede door de werking bij verd. van morele remmen, ten blijke waarvan werd aangevoerd dat verd. voor den rechter verklaarde dat hij, een week voor het te laste gelegde feit het slachtoffer en diens vrouw op een avondwandeling volgde, wilde toeslaan maar er niet toe kon komen, en dat hij, na op den avond voor het feit zich voor de woning van die vrouw te hebben opgesteld, wegging toen zei hem daartoe uit een raam een teken gaf; O. daaromtrent, dat T.T.R.Z. van de Rechtb. Is verklaard: a. door verd. „In Aug. 1949 heb ik de getuige R.v.L. leren kennen. In de loop der volgende maanden ben ik meermalen met haar uit geweest. Zij deed haar beklag, dat zij met haar man, v.R., een slecht leven had en zei mij, dat zij blij zou zijn als haar man dood was. Eind okt. of begin Nov. 1949 deed ik haar toen het voorstel, dat ik aan een Belg, die ik zeide te kennen zou vragen om haar man om het leven te brengen. Zij stemde hiermee in. Dit verhaal van die Belg was echter door mij verzonnen. Toen zij echter herhaaldelijk aan mij vroeg, wanneer de Belg haar man zou doden, heb ik haar tenslotte in de laatste helft van nov. 1949 gezegd, dat ik zelf haar man wel zou doden. Wij spraken af, dat zij op een avond met haar man zou gaan wandelen langs een water en dat ik haar en haar man zou volgen en dan haar man met een hamer die ik tevoren zou aanschaffen op het hoofd zou slaan en hem vervolgens in het water zou gooien zodat hij zou verdrinken; ik heb inderdaad tot dat doel een hamer gekocht en wij spraken nader af, dat zij op de avond van 24 Nov. 1949 met v.R. vanuit haar woning aan de W. straat te ‘s-G. de beraamde wandeling langs het water zou maken; ik zou haar en v.R. dan in de buurt van haar woning opwachten. Op die avond ging v.L. met haar man inderdaad wandelen en ik ben hen volgens plan gevolgd. Ik had voormelde hamer bij mij. Toen v.L. en haar man langs de S.kade te ‘s-G. wandelden, wilde ik toeslaan, maar ik kon er toen niet toekomen. V.L. en ik spraken daarna af, dat zij mij in de late avond van 1 Dec. 1949 in haar woning zou binnen laten, dat ik dan aldaar haar man met de hamer bewusteloos zou slaan en dat wij samen hem vervolgens naar de keuken zouden slepen, aldaar de gaskraan zouden openen en zo v.R. om het leven zouden brengen. Die avond stelde ik mij tot dat doel voor de woning van v.L. op, doch zij gaf mij vanuit een raam een teken dat ik weg zou gaan. Ik deed zulks. Ik had die avond mijn hamer weer bij mij. De volgende morgen om tien uur bezocht v.L. mij en wij spraken toen nader af, dat ik in de daaropvolgende nacht haar woning en daarin haar slaapkamer, zou binnengaan, waar zij en haar man in bed zouden liggen, en dat ik dan haar man met de hamer bewusteloos zou slaan om hem vervolgens door gasvergiftiging te doden. V.L. gaf mij tot dat doel een loper, welke paste op het slot van de buitendeur van haar woning, terwijl zij mij zeide, dat zij de deur van de gemeenschappelijke slaapkamer van haar en v.R., welke de laatste tijd ‘nachts geregeld werd gesloten met een sleutel, die avond onafgesloten zou laten. In die nacht heb ik mij overeenkomstig laatstgenoemde afspraak begeven naar die woning. Ik opende met de mij door v.L. verstrekte loper de buitendeur, begaf mij naar de gemeenschappelijke slaapkamer van v.L. en v.R. en bescheen met een tot dat doel door mij meegebrachte zaklantaarn de in zijn bed liggende v.R., die sliep. Met meer gemelde hamer gaf ik toen, ter uitvoering van mijn zojuist omschreven plan om

v. R. eerst bewusteloos te slaan en hem vervolgens door gasvergiftiging te doden, v.R. met kracht een slag tegen diens hoofd. Juist op dat ogenblik echter draaide v.R. zijn hoofd een weinig om, zodat de slag afschampte.

v.R. werd wakker en stelde zich hevig te weer. Ik heb hem nog enige slagen met de hamer toegebracht en
nam vervolgens de vlucht;”

b. door getuige afgekort v.L.: „ik maakte daarna met W. een nieuwe afspraak, welke daarin bestond, dat ik W. in de avond van 1 Dec. 1949 zou binnen laten in de woning van mij en v.R., dat hij, W., dan met de hamer hem gekochte v.R. bewusteloos zou slaan en dat wij samen hem vervolgens naar de keuken zouden slepen, daar de gaskraan opendraaien en op die wijze v.R. door gasvergiftiging zouden doden. Tevoren zou ik mijn man een slaappoeder geven. Daar mijn man echter die avond de slaappoeder niet innam, heb ik door een venster van mijn woning aan W., die op straat stond, een wenk gegeven dat hij weg moest gaan. Hij deed dit. De volgende morgen heb ik W. opgezocht en hem gezegd, dat ik erg tegen de uitvoering van het plan om v.R. te doden opzag. W. zei toen, dat hij het wel alleen zou doen, dat hij een looper om de buitendeur van mijn woning te openen moest hebben en dat ik mij de volgende avond met mijn man in onze gemeenschappelijke slaapkamer te rusten moest begeven; hij, W., zou zich dan zelf de toegang tot mijn en v.R.'s woning verschaffen, zich naar die slaapkamer begeven, v.R. met de hamer bewusteloos slaan en hem vervolgens alleen naar de keuken slepen, daar de gaskraan opendraaien en v.R. zodoende door gasvergiftiging om het leven brengen. Ik stemde hiermede in;”

c. Door get. v.R.: „Plotseling voelde ik een stoot op mijn hoofd, ik werd wakker en zag een zaklantaarn schijnen. Grijpende naar die zaklantaarn voelde ik een persoon die ik vastgreep. Toen daarna het licht in de slaapkamer werd ontstoken, zag ik dat ik een man vastgegrepen had. Deze man had een hamer in zijn hand en bedreigde mij daarmee.

Ik voelde een hevige pijn op mijn hoofd. Ik greep de hamer vast, doch die man sloeg mij nog verscheidene malen daarmee op mijn hoofd. Ik stelde mij zo hevig te weer, dat die man tenslotte de vlucht nam.”

O. n.a.l. daarvan omtrent de door de req. ingeroepen omstandigheden: dat blijkens zijn verklaring t.t.r.z. verd., na eerst aan de vrouw te hebben voorgesteld dat hij iemand die hij kende zou vragen haar man om het leven te brengen en haar tenslotte te hebben gezegd dat hij zelf haar man wel zou doden, niet alleen het voornemen daartoe opvatte en ook vervolgde, doch ook van al hetgeen hij ter voorbereiding en uitvoering daarvan zou verrichten haar tot deelgenoot maakte en het door nauwkeurige afspraken met haar tot vasten grondslag van beider verder handelen maakte, en dienvolgens, na daartoe een hamer gekocht te hebben, op een avond haar en haar man in de buurt van haar woning met dien hamer opwachtte en op de beraamde wandeling langs het water volgde, waar hij dien man op het hoofd zou slaan en vervolgens in het water gooien zou zodat deze zou verdrinken dat hij, nadat hij toen niet tot toeslaan had kunnen komen, daardoor zo weinig afgeschrikt was dat hij daarna afsprak, dat zij hem op een avond in haar woning zou laten, hij haar man daar met den hamer bewusteloos zou slaan en zij dien man dan samen naar de keuken slepen en door gasvergiftiging doden zouden; dat, na haar verklaring, toen zij, omdat haar man de slaappoeder niet innam de gelegenheid niet voldoende geschikt achtte, zodat zij verd. dien avond deed weggaan, door haar tegen de uitvoering van het plan om haar man te doden werd opgezien, waarop, naar beider verklaring, verd. verzekerde het wel alleen te zullen doen, waartoe hij het plan aldus wijzigde, dat hij zich zelfstandig toegang kon verschaffen en dat hij den man na het bewusteloos slaan alleen naar de keuken slepen en vergiftigen zou; dat ook naar verd.'s eigen verklaring, toen het slachtoffer na den slag wakker werd en zich teweerstelde, verd. hem nog enige slagen met den hamer toebracht en vervolgens „de vlucht nam”, terwijl de Rechtb. uit de verklaring van het slachtoffer kon afleiden dat deze zich „zo hevig teweerstelde” dat verd. tenslotte

de vlucht nam;
 dat mitsdien geen enkele omstandigheid erop is komen wijzen, dat zonder het afschampen van den
 eersten slag, het ontwaken en, ondanks verd.'s herhaaldelijk blijven toeslaan hevig zich verweren van het
 slachtoffer, de verd. van de verdere uitvoering van zijn voornemen en misdrijf zou hebben afgelaten,
 zodat niets de Rechtb. belette uit de bewijsmiddelen het bedoelde gedeelte der t.l.l. af te leiden en het
 middel niet kan slagen;
 O. inzake het tweede middel:
 dat het, als iemand tevoren na rijp beraad en rustig overleg het voornemen heeft opgevat een ander
 bewusteloos te slaan en hem daarna door gasvergiftiging te doden, een begin van de uitvoering van dat
 voornemen en van het in het beschreven gedrag gelegen misdrijf van moord aanwezig is te achten, zodra
 hij opzettelijk, teneinde tot die uitvoering te geraken, na de woning en de slaapkamer van dien ander te
 zijn binnengegaan, waar hij dezen slapende althans te bed liggende aantrof, dezen met een daartoe
 meegebrachten hamer eenmaal met kracht heeft geslagen tegen diens hoofd;
 dat hij daardoor immers tot het verwezenlijken van de voorgenomen levensberoving, bestaande in het in
 twee fasen aantasten van het slachtoffer, een aanvang heeft gemaakt met de eerste fase, zijnde een
 zodanig gewelddadig rechtstreeks ingrijpen in den normalen toestand van die persoon, dat hij daarna
 dezen, willoos en weerloos als dezen daardoor geworden zou zijn, door het enkel openen van een
 gaskraan tot een stellige prooi der gasvergiftiging zou maken;
 dat dus ook dit middel niet kan slagen; verwerpt het beroep.

Appendix 3: Judgment - 1992 – the Netherlands

ECLI:NL:HR:1992:BA5424

Instantie

Hoge Raad

Datum uitspraak

15-12-1992

Datum publicatie

22-05-2007

Zaaknummer

92735

Rechtsgebieden

Strafrecht

Bijzondere kenmerken

Cassatie

Inhoudsindicatie

Uit de gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdere uitvoering van het voorgenomen misdrijf, zoals bewezen verklaard, niet is voltooid ten gevolge van een van de verdachtes wil onafhankelijke omstandigheid, aangezien deze te dien aanzien slechts inhouden dat de verdachte zijn pogingen heeft gestaakt toen het slachtoffer - dat zich tevoren had verzet door de verdachte in achterwaartse richting een schop te geven - op de opmerking van de verdachte dat verzet geen zin had, heeft geantwoord: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten?".

Vindplaatsen

Rechtspraak.nl

Uitspraak

Uitspraak

Arrest op het beroep in cassatie tegen een arrest van het Gerechtshof te Amsterdam van 30 dec. 1991 in de strafzaak tegen [verdachte], te Huizen.

Hof:

Telastelegging, bewezenverklaring

Aan de verdachte is ten laste gelegd, dat hij op of omstreeks 7 okt. 1988 te Huizen ter uitvoering van zijn voorgenomen misdrijf om door geweld en/of bedreiging met geweld een vrouw, te weten [slachtoffer], te dwingen met hem, verdachte, buiten echt vleselijke gemeenschap te hebben, opzettelijk gewelddadig en/of dreigend die [slachtoffer] aan de armen en/of benen en/of nek met een touw heeft vastgebonden en/of haar op een matras heeft gesleurd en/of haar broek naar beneden heeft getrokken en/of heeft getracht zijn geslachtsdeel in haar vagina te duwen zijnde de verdere uitvoering van dat voorgenomen misdrijf niet voltooid, alleen tengevolge van de van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid dat die [slachtoffer] kans heeft gezien hem te trappen en/of los te komen en/of tegen hem heeft gezegd: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten?" in elk geval alleen tengevolge van enige van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid;

Althans

hij op of omstreeks 7 okt. 1988 te Huizen door geweld of bedreiging met geweld [slachtoffer] heeft gedwongen tot het dulden van ontuchtige handelingen, immers heeft hij toen en daar die [slachtoffer] aan de armen en/of benen en/of nek met een touw vastgebonden en/of haar op een matras gesleurd en/of haar broek naar beneden getrokken en/of haar geslachtsdeel betast en/of haar borsten betast.

Daarvan is bewezen verklaard, dat hij op 7 okt. 1988 te Huizen ter uitvoering van zijn voorgenomen misdrijf om door geweld een vrouw, te weten [slachtoffer], te dwingen met hem, verdachte, buiten echt vleselijke gemeenschap te hebben, opzettelijk gewelddadig die [slachtoffer] aan de armen en benen en nek met een touw heeft vastgebonden en haar op een matras heeft gesleurd en haar broek naar beneden heeft getrokken en heeft getracht zijn geslachtsdeel in haar vagina te duwen, zijnde de verdere uitvoering van dat voorgenomen misdrijf niet voltooid, alleen tengevolge van de van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid dat die [slachtoffer] kans heeft gezien hem te trappen en tegen hem heeft gezegd: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten?".

Uitspraak

Het hof heeft in hoger beroep - met vernietiging van een vonnis van de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam van 10 april 1990 - de verdachte terzake van "poging tot verkrachting" veroordeeld tot negen maanden gevangenisstraf, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, met verbeurdverklaring zoals in het arrest omschreven.

Hoge Raad:

5. Ambtshalve beoordeling van de bestreden uitspraak

5.1. Uit de gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdere uitvoering van het voorgenomen misdrijf, zoals bewezen verklaard, niet is voltooid ten gevolge van een van de verdachtes wil onafhankelijke omstandigheid, aangezien deze te dien aanzien slechts inhouden dat de verdachte zijn pogingen heeft gestaakt toen het slachtoffer - dat zich tevoren had verzet door de verdachte in achterwaartse richting een schop te geven - op de opmerking van de verdachte dat verzet geen zin had, heeft geantwoord: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten?".

5.2. De bewezenverklaring is mitsdien niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

6. Slotsom

Uit het vorenoverwogene volgt dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en verwijzing moet volgen.

7. Beslissing

De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest en verwijst de zaak naar het Gerechtshof te 's-Gravenhage ten einde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Conclusie

Conclusie A-G mr. Meijers:

1. De vraag in deze zaak (waarin geen middelen zijn voorgesteld) is of terecht voor poging tot verkrachting is veroordeeld. Nauwkeuriger gezegd: Voornemen en uitvoeringshandelingen blijken uit de gebezigde bewijsmiddelen, maar kan daaruit ook worden afgeleid dat voltooiing van de verdere uitvoering achterwege is gebleven "in elk geval alleen tengevolge van enige van zijn, verdachtes, wil onafhankelijke omstandigheid".

2. Rechtbank en hof hebben poging tot verkrachting bewezen verklaard. Het hof heeft verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk (proeftijd 2 jr.) (met verbeurdverklaring van een inbeslaggenomen voorwerp).

3. Het bewijs berust, wat de gebezigde bewijsmiddelen betreft, op verzoekers verklaring in hoger beroep en op de verklaring van het slachtoffer ten overstaan van de rechter-commissaris te Amsterdam. Met betrekking tot de niet-voltooiing van het misdrijf zegt verzoeker dat de vrouw het een en ander tegen hem gezegd heeft (de vrouw zei: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten") en dat hij haar vervolgens met rust heeft gelaten. De vrouw verklaart dat zij, toen de man achter haar, "op een nogal ruwe manier naar binnen probeerde te komen" zich heeft verzet door hem een schop in achterwaartse richting te geven. Haar verklaring gaat dan verder:

"De man zei tegen mij dat verzet geen zin had. Ik reageerde hierop met te zeggen: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten". Hierna staakte de man zijn pogingen om zijn geslachtsdeel in mijn geslachtsdeel te brengen."

4. Voldoende voor het bewijs dat de uitvoering van het voornemen alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, onvoltooid is gebleven is naar vaste rechtspraak het bewijs van een omstandigheid die niet van de wil van de dader afhankelijk was. Vgl. NLR, aant. 12 op art. 45 en Van Veen, **Strafrecht**. Algemeen deel, p. 242.

5. Het bovenstaande sluit niet uit dat onder omstandigheden en een Meer-en-Vaart-achtige proef-op-de-som op zijn plaats is. Dat is met name het geval, wanneer de bewezen verklaarde, buiten de wil van de dader staande, omstandigheid van onvoldoende gewicht is om op zichzelf de niet-voltooiing van het misdrijf (of in de taal van het BGH: het Verzicht auf eine Tatbestandsverwirklichung, zie o.m. BGH 20 sept. 1989, NJW 1990, p. 522) te verklaren. Is dat het geval, dan moet de rechter naar aanleiding van een beroep van de dader op vrijwillig intreden of, als uit de stukken een serieuze aanwijzing voor vrijwillig terugtreden blijkt, ambtshalve onderzoeken of (ik citeer Van Veen, t.a.p.) "de door de dader aangevoerde feiten aannemelijk zijn en of daaruit de conclusie moet volgen dat hij toch zelf de voltooiing heeft verhinderd".

6. Rummelink noemt in NLR bij de bespreking van de vraag, wat "omstandigheden van zijn wil onafhankelijk" zijn, in aant. 13 op art. 45 het voorbeeld van iemand die een "moordaanval" doet en door het gejammer van zijn slachtoffer of diens kinderen bewogen wordt van zijn voornemen af te zien. Dat gejammer is van zijn wil onafhankelijk; niettemin blijkt de criminele wil van de dader niet zo vast te zijn geweest dat hij het delict heeft willen voltooien. De auteur citeert (in voetnoot 2 op p. 319 van suppl. 2) in dit verband de Duitse strafrechtsgenicus R. Frank (vgl. Darst. Allg. Teil V, p. 229 e.v.): straffeloosheid, als de dader zegt: "Ik wil niet verder, al kan ik het wel"; strafbaarheid, als hij overweegt: "Ik kan niet verder, hoe graag ik zou willen".

7. Doet zich in de gedingstukken van verzoekers, bij verstek behandelde, zaak een deugdelijke aanwijzing van vrijwillige terugtred voor, die de rechter aanleiding tot een nader onderzoek, en een verantwoording daarvan in een nadere bewijsoverweging, had moeten geven? Ik zou deze vraag bevestigend willen beantwoorden.

8. Verzoekster heeft blijkens het proces-verbaal van verhoor door de rechter-commissaris op haar vraag waardoor er een einde is gekomen aan de handtastelijkheden met het meisje geantwoord: "Dat is moeilijk te zeggen ... enerzijds is er het feit dat ik klaar kwam, maar anderzijds schudden ook de woorden "je gaat me toch niet verkrachten" me wakker ... Ik heb later gemerkt dat een jukbeen van mij enigszins gezwollen was. Op grond daarvan denk ik dat ik tijdens die schermutseling geschopt ben, want ervoor of erna is het niet gebeurd". Het slachtoffer heeft verklaard dat de man, nadat zij hem een trap had gegeven, heeft gezegd dat haar verzet geen zin had. Zij heeft vervolgens verklaard dat hij zijn poging staakte nadat zij had gereageerd met de woorden: "Wat voor zin heeft het om mij te verkrachten".

9. De bewezenverklaring is naar mijn mening onvoldoende gemotiveerd, zodat het bestreden arrest niet in stand kan blijven.

10. De conclusie strekt dan ook tot vernietiging van het arrest van het Hof te Amsterdam en tot verwijzing van de zaak naar een ander hof.

Appendix 4: Judgment – 2004 – the Netherlands

Instantie Rechtbank Zwolle-Lelystad

Datum uitspraak 09-09-2004

Datum publicatie 05-11-2004

Zaaknummer 07.280130-04 en 07.295087-02 (tul)

Strafrecht Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie Toepassing meerderjarig **strafrecht**.

Vindplaatsen Rechtspraak.nl

Uitspraak RECHTBANK ZWOLLE-LELYSTAD

Meervoudige strafkamer te Lelystad

Parketnummers: 07/280130-04

07/295087-02 (vordering tenuitvoerlegging)

Uitspraak: 9 september 2004

S T R A F V O N N I S

in de zaak van het openbaar ministerie tegen:

[verdachte],

geboren op [geboortedatum] te [geboorteplaats],

wonende te [woonplaats],

thans verblijvende in [verblijfplaats],

[adres], te [woonplaats].

Het onderzoek ter terechtzitting heeft plaats gevonden op 26 augustus 2004.

De verdachte is verschenen, bijgestaan door mr. G.I. Roos, advocaat te Emmeloord.

De officier van justitie, mr. M.A. Bult, heeft ter terechtzitting gevorderd:

- de veroordeling van verdachte - onder toepassing van het meerderjarigenstrafrecht- voor

het onder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17 en 18 ten laste gelegde tot

gevangenisstraf voor de duur van 24 maanden met aftrek van voorarrest;

- vrijspraak van verdachte voor het onder 15 ten laste gelegde;

- de volledige en hoofdelijke toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij] ad € 229,16 terzake van feit 1, met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f van het Wetboek van **Strafrecht** tot voornoemd bedrag;

- niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij [benadeelde partij] inzake diens vordering terzake van feit 11.

- de volledige en hoofdelijke toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij] ad € 1.211,80 terzake van feit 14, met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f van het Wetboek van **Strafrecht** tot voornoemd bedrag;

De officier van justitie heeft voorts de tenuitvoerlegging gevorderd van de bij vonnis van 25 november 2003 van deze rechtbank aan verdachte opgelegde voorwaardelijke jeugddetentie voor de duur van 8 maanden.

TENLASTELEGGING

De verdachte is ten laste gelegd dat:

(volgt tenlastelegging)

BEWIJS

De verdachte dient van het onder 15 en 16 ten laste gelegde te worden vrijgesproken omdat de rechtbank dit niet wettig en overtuigend bewezen acht.

Met betrekking tot feit 16 overweegt de rechtbank met name dat niet kan worden bewezen dat het voorgaande misdrijf niet is voltooid.

De rechtbank acht wettig en overtuigend bewezen hetgeen de verdachte onder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17 en 18 ten laste is gelegd, met dien verstande dat:

(volgt bewezenverklaring; zie aangehechte kopie dagvaarding)

Van het onder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17 en 18 meer of anders ten laste gelegde zal de verdachte worden vrijgesproken, aangezien de rechtbank dat niet wettig en overtuigend bewezen acht.

STRAFBAARHEID

Het bewezene levert op:

Feiten 1 en 5 telkens:

Diefstal door twee of meer verenigde personen waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto artikel 310 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feiten 2, 3 en 4 telkens:

Diefstal door twee of meer verenigde personen waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak en inklimming, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto artikel 310 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feit 6:

Poging tot diefstal waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto de artikelen 310 en 45 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feiten 7 en 17 telkens:

Diefstal door twee of meer verenigde personen waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak en waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel braak,

strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto artikel 310 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feit 8:

Poging tot diefstal door twee of meer verenigde personen waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft door middel van braak, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto de artikelen 310 en 45 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feiten 9, 10, 11, 12 en 14 telkens:

Diefstal door twee of meer verenigde personen waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van braak, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto artikel 310 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feit 13:

Diefstal waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van braak, strafbaar gesteld bij artikel 311 juncto artikel 310 van het Wetboek van **Strafrecht**.

Feit 18:

Opzettelijk valse bankbiljetten uitgeven, strafbaar gesteld bij artikel 213 van het Wetboek van **Strafrecht**.

De verdachte is deswege strafbaar, nu geen feiten of omstandigheden gebleken zijn die die strafbaarheid zouden opheffen of uitsluiten.

OPLEGGING VAN STRAF OF MAATREGEL

De rechtbank vindt in de ernst van de begane feiten, de omstandigheden waaronder deze feiten zijn begaan, alsmede gelet op de indruk omtrent de persoon van de verdachte zoals naar voren gekomen uit het onderzoek ter terechtzitting, grond om het meerderjarigenstrafrecht toe te passen.

De rechtbank heeft daarbij meegewogen dat de feiten getuigen van een weloverwogen keuze en van het welbewust incalculeren van de daaraan verbonden risico's. Verdachte heeft de feiten op een stelselmatige wijze gepleegd, waarbij hij geen enkel oog heeft gehad voor de gevolgen van zijn handelen voor de slachtoffers en uitsluitend gericht is geweest op het verkrijgen van geldelijke middelen.

Gelet op de aard en de ernst van het bewezen en strafbaar verklaarde, op de omstandigheden waaronder verdachte zich daaraan heeft schuldig gemaakt en op de persoon van verdachte, zoals van een en ander uit het onderzoek ter terechtzitting is gebleken, acht de rechtbank de na te noemen beslissing passend.

De rechtbank vindt in dit geval een langdurige grotendeels onvoorwaardelijke vrijheidsstraf noodzakelijk omdat aard en ernst van het bewezen en strafbaar verklaarde, door een lichtere strafrechtelijke afdoening van de zaak miskend zouden worden.

De rechtbank overweegt daartoe het navolgende.

De rechtbank stelt vast dat de succesvolle deelname van verdachte in 2003 aan het ITB-Break traject en het toen reëel aanwezig geachte positieve toekomstperspectief aanleiding is geweest om verdachte in november 2003 een geheel voorwaardelijke jeugddetentie op te leggen.

De rechtbank moet helaas vaststellen dat verdachtes positieve ontwikkeling van zeer korte duur is geweest, nu hij zich al in februari en maart 2004 schuldig heeft gemaakt aan het plegen van een omvangrijke, stelselmatige reeks vermogensmisdrijven binnen zeer korte tijd, waartoe verdachte naar eigen zeggen met name is gekomen omdat hij geld nodig had om te kunnen voorzien in zijn kledingbehoeften en om uit te gaan.

Deze handelwijze van verdachte doet naar het oordeel van de rechtbank, indien hij niet tot andere inzichten komt, dan ook het ergste vrezen voor de toekomst en dit maakt verplichte begeleiding van verdachte in het kader van een reclasseringscontact noodzakelijk.

Bij haar beslissing heeft de rechtbank rekening gehouden met:

- een de verdachte betreffend uittreksel d.d. 6 augustus 2004 uit het algemeen documentatieregister van de justitiële documentatiedienst;
- een de verdachte betreffend adviesrapport d.d. 11 augustus 2004 uitgebracht door de afdeling Jeugdreclassering van het Bureau Jeugdzorg Flevoland;
- de overige stukken van het de verdachte betreffende persoonsdossier.

De oplegging van straf of maatregel is, behalve op de reeds aangehaalde wettelijke voorschriften, gegrond op de artikelen 10, 14a, 14b, 14c, 14d, 27, 36f, 57 en 77b van het Wetboek van Strafrecht.

Benadeelde partij [benadeelde partij]

Bij het onderzoek ter terechtzitting is komen vast te staan, dat de benadeelde partij

[benadeelde partij], wonende te [woonplaats], rechtstreeks schade heeft geleden ten gevolge van het ten laste van verdachte onder 1 bewezen verklaarde feit.

De hoogte van die schade is, gelet op de inhoud van het voegingsformulier "benadeelde partij in het strafproces" en gelet op hetgeen tijdens het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen, genoegzaam komen vast te staan tot een bedrag van € 229,16, vermeerderd met de kosten die -tot op heden- worden begroot op nihil.

De vordering van de benadeelde partij, die in die vordering ontvankelijk is, is toewijsbaar.

De verdachte is voor de schade, voorzover toegewezen, naar burgerlijk recht hoofdelijk aansprakelijk.

De rechtbank zal voorts terzake van het onder 1 bewezen verklaarde feit aan de verdachte op de voet van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht de verplichting opleggen tot betaling aan de Staat van bovengenoemde geldsom van € 229,16 ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde partij], wonende te [woonplaats].

Benadeelde partij [benadeelde partij]

De vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij], wonende te [woonplaats], is naar het oordeel van de rechtbank, nu schriftelijke bewijsstukken niet zijn bijgevoegd, niet van zo eenvoudige aard dat deze zich leent voor behandeling in het strafgeding. De rechtbank zal derhalve bepalen dat de benadeelde partij in die vordering niet ontvankelijk is en dat de vordering slechts bij de burgerlijke rechter kan worden aangebracht.

Benadeelde partij [benadeelde partij]

Bij het onderzoek ter terechtzitting is komen vast te staan, dat de benadeelde partij [benadeelde partij], wonende te [woonplaats], rechtstreeks schade heeft geleden ten gevolge van het ten laste van verdachte onder 14 bewezen verklaarde feit.

De hoogte van die schade is, gelet op de inhoud van het voegingsformulier "benadeelde partij in het strafproces" en gelet op hetgeen tijdens het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen, genoegzaam komen vast te staan tot een bedrag van € 1.211,80, vermeerderd met de kosten die -tot op heden- worden begroot op nihil.

De vordering van de benadeelde partij, die in die vordering ontvankelijk is, is toewijsbaar.

De verdachte is voor de schade, voorzover toegewezen, naar burgerlijk recht hoofdelijk aansprakelijk.

De rechtbank zal voorts terzake van het onder 14 bewezen verklaarde feit aan de verdachte op de voet van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht de verplichting opleggen tot betaling aan de Staat van bovengenoemde geldsom van € 1.211,80 ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde partij], wonende te [woonplaats].

Vordering tenuitvoerlegging voorwaardelijke veroordeling

Gelet op het voorgaande en op het bepaalde in artikel 77dd van het Wetboek van Strafrecht acht de rechtbank termen aanwezig alsnog de tenuitvoerlegging te gelasten van de door deze rechtbank bij vonnis d.d. 25 november 2003 opgelegde voorwaardelijke jeugddetentie voor de duur van 8 maanden.

De rechtbank acht, gelet op het bepaalde in artikel 77k van het Wetboek van Strafrecht en gelet op hetgeen hierboven is overwogen ten aanzien van de toepassing van het volwassenenstrafrecht, termen aanwezig om voornoemde jeugddetentie te vervangen door gevangenisstraf voor de duur van 4 maanden.

BESLISSING

Het onder 15 en 16 ten laste gelegde is niet bewezen en de verdachte wordt daarvan vrijgesproken.

Het onder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17 en 18 ten laste gelegde is bewezen zoals hiervoor aangegeven en levert de strafbare feiten op, zoals hiervoor vermeld. De verdachte is deswege strafbaar.

Het onder 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 17 en 18 meer of anders ten laste gelegde is niet bewezen en de verdachte wordt daarvan vrijgesproken.

De rechtbank veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 18 maanden.

De tijd, door de verdachte vóór de tenuitvoerlegging van deze uitspraak in verzekering en voorlopige hechtenis doorgebracht, zal bij de tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf in mindering worden gebracht.

Van de gevangenisstraf zal een gedeelte, groot 6 maanden, niet worden tenuitvoergelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten op grond van het feit dat de verdachte zich voor het einde van een proeftijd van

2 jaar aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt, of gedurende die proeftijd de hierna te melden bijzondere voorwaarde niet heeft nageleefd.

Als bijzondere voorwaarde wordt gesteld dat de verdachte zich gedurende de proeftijd zal gedragen naar de voorschriften en aanwijzingen, te geven door of namens de stichting Reclassering Nederland, zulks zolang deze instelling of een door haar aan te wijzen andere reclasseringsinstelling dat gedurende de proeftijd nodig oordeelt, met opdracht aan die instelling als bedoeld in artikel 14d van het Wetboek van Strafrecht.

Benadeelde partij [benadeelde partij] (feit 1)

De rechtbank veroordeelt de verdachte tot betaling aan de benadeelde partij [benadeelde partij], wonende te [adres] [woonplaats], [adres], van een bedrag van € 229,16 (zegge: tweehonderdnegenentwintig euro en zestien cent) hoofdelijk met dien verstande dat indien en voorzover zijn mededader betaalt, verdachte in zoverre van deze verplichting zal zijn bevrijd.

De verdachte wordt voorts veroordeeld in de kosten, door de benadeelde partij gemaakt, tot op heden begroot op nihil, en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken.

De rechtbank legt op aan verdachte de verplichting tot betaling aan de Staat van een bedrag, groot € 229,16, ten behoeve van het slachtoffer [benadeelde partij] voornoemd, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 4 dagen hechtenis.

De rechtbank bepaalt daarbij dat, indien de verdachte (gedeeltelijk) heeft voldaan aan één van die onderscheiden verplichtingen tot schadevergoeding die andere (voor dat gedeelte) komt te vervallen.

Voor het bedrag dat door zijn mededader meer voldaan is aan de benadeelde partij ten titel van schadevergoeding dan de som van € 114,58, komt de verplichting van verdachte tot betaling aan de Staat te vervallen.

Benadeelde partij [benadeelde partij] (feit 11)

De rechtbank bepaalt dat de benadeelde partij [benadeelde partij], wonende te [adres] [woonplaats], [adres], in haar vordering niet ontvankelijk is en dat hij/zij zijn/haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter kan aanbrengen.

Benadeelde partij [benadeelde partij] (feit 14)

De rechtbank veroordeelt de verdachte tot betaling aan de benadeelde partij [benadeelde partij] [woonplaats], [adres], van een bedrag van

€ 1.211,80 (zegge: twaalfhonderdelf euro en tachtig cent) hoofdelijk met dien verstande dat indien en voorzover zijn mededader betaalt, verdachte in zoverre van deze verplichting zal zijn bevrijd.

De verdachte wordt voorts veroordeeld in de kosten, door de benadeelde partij gemaakt, tot op heden begroot op nihil, en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken.

De rechtbank legt op aan verdachte de verplichting tot betaling aan de Staat van een bedrag, groot € 1.211,80 ten behoeve van het [benadeelde partij] voornoemd, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 22 dagen hechtenis.

De rechtbank bepaalt daarbij dat, indien de verdachte (gedeeltelijk) heeft voldaan aan één van die onderscheiden verplichtingen tot schadevergoeding die andere (voor dat gedeelte) komt te vervallen.

Voor het bedrag dat door zijn mededader meer voldaan is aan de benadeelde partij ten titel van schadevergoeding dan de som van € 605,90, komt de verplichting van verdachte tot betaling aan de Staat te vervallen.

Ten aanzien van de vordering tenuitvoerlegging

De rechtbank wijst de vordering toe.

De rechtbank gelast de tenuitvoerlegging van de in de zaak met parketnummer

07/295087-02 d.d. 25 november 2003 van deze rechtbank voorwaardelijk aan verdachte opgelegde straf, te weten 8 maanden jeugddetentie.

De rechtbank vervangt voornoemde straf door 4 maanden gevangenisstraf.

Aldus gewezen door mr. G.J.J.M. Essink, voorzitter tevens plaatsvervangend kinderrechter, mrs. C. Kleinrensink en G. Neppelenbroek, rechters, in tegenwoordigheid van H. Kamp als griffier en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 9 september 2004.

Mrs. Kleinrensink en Neppelenbroek voornoemd waren buiten staat dit vonnis mede te ondertekenen.

Appendix 5: Judgment – 1950 – Suriname

SITHINAA1W-4: .11FHISII> I> NTIE

No. 30

No. 39

HOF VAN JUSTITIE (Strafkamer), 19 Juli 1950.
(Mrs Dr Buiskool, van Blerkom en Kreps tijd. lid),

Belediging van de Staten van Suriname ? Anders dan de Kantonnier heeft het Hof geen belediging aangenomen, aangezien de inhoud van het bedoelde geschrift zich niet uitlaat over het College der Staten als zodanig, doch gericht is tegen de houding van een aantal Statenleden in de vergadering bedoeld in het onderhavige geschrift.

(Sur. Wetboek van Strafrecht artikel 173).

Alfred Johan Morpurgo, redacteur, gedagvaard terzake dat hij :

op 25 Januari 1.950, althans in het jaar 1950, te Paramaribo, althans in Suriname als redacteur-uitgever van het dagblad „Het Nieuws", zich in het openbaar bij geschrift opzettelijk in beledigende vorm heeft uitgelaten over het College der Staten van Suriname, hebbende hij in het op voormelde datum verschijnende nummer van het dagblad „Het Nieuws", door hem te Paramaribo uitgegeven en onder het publiek verspreid, opzettelijk met voormeld oogmerk het navolgende doen opnemen :

„bloc-note"

„Vrijdag 20 Januari 1950: Invoering der Interim Regeling.
„Die onder' meer meebracht : ministeriële bestuursverantwoordelijkheid. Met als consequentie, dat een minister die niet voldoet, naar huis kan worden gejaagd. Door de Staten. Waardoor deze behalve wetgevend college tevens worden college van toezicht, van controle, Over de mannen die het eigenlijke regeren behoren te doen. En dus de besten, de knapsten uit het volk behoren te zijn.
„Maandag 23 Januari 1950: eerste openbare vergadering der Staten onder de Interim Regeling. Tot over middernacht. Toen stond de fractieleider der N.P.S. op. En concludeerde, na vaststelling van het peil, politieke onrijpheid. In het Statencollege. Het college van toezicht, van

No. 39

SURINAAMSE JURISPRUDENTIE

147

„contrôle over de ministers met besiuursverantwoordelijkheid;
„heid;

„Politiek onrijpe statenleden

„Politiek gesproken kwajongens die in het college niet
„thuishoren

„Ministers, die niet in het ministerie horen, kunnen naar huis gejaagd worden. Door de Staten. Wie jaagt echter politiek gesproken onrijpe kwajongens die niet in de Staten horen, naar huis ? Niemand : Ze blijven vier jaren zitten. Ondanks onrijpheid. Tegen drieduizend zeshonderd gulden per stuk per jaar. Uit de vaak zuur ver-

„diende renten der kiezers.....

„Wat de Interim Regeling bracht, werd ontoereikend geacht voor vertoon. Dit ontoereikende blijkt echter nog een weelde waartegen de benen van politiek gesproken onrijpe kwajongens in de Staten niet opgewassen zijn. ..
„Wat straks met deze generatie kwajongens bij het volle bedrag aan staatkundige zelfstandigheid na de Interim Regeling

Overwegende, enz.

Overwegende, dat allereerst moet worden beantwoord de vraag of de inhoud van de blocnote, zoals opgenomen in „Het Nieuws" van 25 Januari 1950 en in de dagvaarding en meer in het bijzonder de gewraakte passages daarin, het College der Staten van Suriname als zodanig, zijnde een in Suriname gevestigd openbaar lichaam, naar objectieve maatstaf gemeten, vermag te raken;

Overwegende, dat artikel 173 Surinaams Wetboek van Strafrecht bedoelt te treffen het zich opzettelijk in beledigende vorm uitlaten over de in dat artikel genoemde publiekrechtelijke organen, waarbij de wetgever kennelijk de formele belediging strafbaar heeft willen stellen, daar immers de inhoud van het gebezigde geschrift in dusdanige beledigende vorm moet zijn gegoten, dat heet geschrift als zodanig voor het lichaam of de macht, waarover het zich uitlaat, beledigend is;

Overwegende derhalve, dat allereerst moet vaststaan dat het geschrift zich uitlaat over een dergelijk openbaar lichaam;

Overwegende nu, dat bij dagvaarding is gesteld, dat beklagde zich over het College der Staten van Suriname in beledigende vorm heeft uitgelaten en wel in de onderhavige blocnote;

Overwegende, dat alleen dan sprake kan zijn van het zich in beledigende vorm over dat openbaar lichaam uitlaten, **wanneer** de schrijver van het geïncrimineerde geschrift zich blijkens de inhoud daarvan uitlaat over dat openbaar lichaam, in casu het College der Staten van Suriname;

Overwegende, dat naar 's Hoven oordeel de inhoud der onderhavige blocnote zich niet uitlaat over het College der Staten van Suriname als zodanig, maar deze, blijkens de diverse daarin voorkomende passages en aanhalingen in hun onderling verband **en** samenhang beschouwd, gericht is tegen de algemene houding van een aantal Statenleden in de Vergadering der **Staten** van Maandag 23 Januari 1950, tot welke conclusie mede aanleiding geeft de uitdrukkingswijze van de schrijver in de onderhavige blocnote;

Overwegende, dat het Hof van oordeel is, dat in de zin van artikel 173 van het Surinaams Wetboek van Strafrecht een geschrift een uitlating in beledigend vorm kan zijn voor een bepaald openbaar lichaam ook zonder dat de uitlatingen in ge-

schrift rechtstreeks tot dat lichaam zijn gericht, maar het Hof in het onderhavige geval anders dan de Eerste rechter de inhoud van de blocnote niet kan aanmerken als het zich hebben uitgelaten over het College der Staten van Suriname als zodanig, nu de beklaagde als schrijver van deze blocnote omstandig heeft verklaard, dat hij bij het schrijven daarvan slechts de houding van een aantal leden der Staten in een bepaalde vergadering van dat College in een bepaald licht heeft willen stellen en den Hove ook overigens niet is gebleken, dat de bedoeling van de schrijver een andere geweest zou zijn, terwijl veeleer de inhoud der blocnote zelve de opgave van de beklaagde aannemelijk maakt;

Overwegende derhalve, dat, waar naar 's Hoven oordeel niet wettig en overtuigend bewezen is, dat beklaagde zich in deze blocnote over het College der Staten van Suriname als zodanig heeft uitgelaten, een onderzoek naar het opzet van beklaagde en naar de vraag, of de inhoud der blocnote een beledigend karakter draagt, komt te vervallen, daar toch het Hof slechts op de grondslag der telastelegging heeft te onderzoeken en te beslissen of de beklaagde zich aan hetgeen hem bij dagvaarding is ten laste gelegd heeft schuldig gemaakt;

Overwegende alzo, dat, nu naar 's Hoven oordeel het aan beklaagde bij dagvaarding ten laste gelegde niet wettig en overtuigend bewezen is, het vonnis van de Eerste Rechter niet juist is geweest en mitsdien niet in stand kan blijven, en beklaagde alsnog van hetgeen hem is ten laste gelegd behoort te worden vrijgesproken; enz.

Appendix 6: Judgment – November 1950 – Suriname

9 s!TriN11ATV[SF, No 1

No. I.

110:1' VAN JUSTITIE (Strafkamer) 22 November 1950.

(Nfrs Dr Buiskool, van Blerkom en Kreps, tijd. lid).

Naamsverwarring van. de beklaagde in het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg en in de dagvaardi'ng hoger beroep, terwijl beklaagde zelf zich ^{met} verschillende namen aanduidt. Uit de behandeling voor het Hof is gebleken dat de verschenen beklaagde is degene tegen wie de inleidende te-las'telegging was gericht.

(Publicatie van 23 November 1933, G. B. 1933, No. 96),

Ramlakhan Mohanpersad, journalist, gedagvaard terzake dat hij op Zondag, 13 Augustus 1950, althans in het jaar 1950 te Paramaribo : als uitgever van een in Suriname gedrukt drukwerk, genaamd „De Volksstem", niet uiterlijk binnen 24 uur na de verschijning daarvan, kosteloos een door hem gewaarmerkt ex'ermalaar heeft gezonden aan de Districts-Commissaris van Paramaribo.

Overwegende, dat de Kantonrechter in diens vonnis heeft overwogen, dat het onderzoek ter terechtzitting niet heeft opgeleverd het wettig en overtuigend bewijs van hetgeen de beklaagde bij dagvaarding is ten laste gelegd, zijnde immers niet overgelegd een ambtsedige verklaring van de Districts-Commissaris van Paramaribo waaruit blijkt, dat een door beklaagde gewaarmerkt nummer van „De Volksstem" van 12 Augustus 1950 niet aan hem is gezonden;

Overwegende, dat het vonnis, waarvan beroep, niet in stand kan blijven, daar toch dit vonnis is uitgesproken tegen Maurits Ramlakhan Mohanpersad, ten rechte geheten Ramlakhan Mohanpersad, oud 23 jaar, journalist, geboren in Suriname en wonende te Paramaribo:

Overwegende toch, dat blijkens de in deze zaak aan. het Hof overgelegde dagvaarding van de beklaagde was gedagvaard

Maurits Ramlakhan Mohadnaradj, oud 23 jaar, journalist, geboren in Suriname, en wonende te Paramaribo, maar blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg, dat zich eveneens bij de stukken bevindt, door de deurwaarder werd opgeroepen de zaak tegen Ramlakhan Mohanpersad;

Overwegende, dat uit dit proces-verhaal niet blijkt, dat de tegen Ramlakhan Mohanpersad opgeroepen zaak dezelfde was als die waarop de dagvaarding van Maurits Ramlakhan Mohadnaradj betrekking had, zijnde immers in dat proces-verbaal door het Hof generlei vermelding aangetroffen, dat is uitgeroepen de zaak tegen de gedagvaarde beklaagde Maurits Ramlakhan Mohadnaradj en dat bij de verschijning van enige beklaagde wij-

No.1 MYRINAAIVISK

ziging van de dagvaarding heeft plaatsgevonden, in dier voege, dat. de behandeling der zaak ter terechtzitting naar aanleiding van de meergenoemde dagvaarding heeft plaatsgevonden tegen Ramlakhan Mohanpersaci;

dat de verwarring te dezer zake nog vergroot wordt door het feit, dat blijkens het vonnis als bewijsmiddelen zijn gebezigd een ambtsedig proces-verbaal van de agent van Politie der Tweede Klasse Johan Tommy Molly van 15 Augustus 1950 en een ambtsedig proces-verbaal van de Adjunct-Inspecteur van Politie Wellesley Wigbold de Vlucht van 17 Augustus 1950 in welke processen-verbaal een verhoor is gerelateerd, afgenomen aan Maurits Ramlakhan Mohadnaradj, oud 23 jaar, welke ambtsedige verklaringen niet kunnen dienen als bewijsmiddelen tegen Ramlakhan Mohanpersad, tegen wie het beroepen vonnis werd gewezen;

dat tot deze verwarring ook de beklaagde heeft medegewerkt, daar toch hij zich kennelijk met verschillende namen aanduidt en zoals ter terechtzitting van het Hof is gebleken ook zijne geboortedatum niet nauwkeurig zegt te kennen;

dat dit alles evenzovele redenen zijn tot vernietiging val]. het beroepen vonnis, zodat dit niet in stand kan blijven;

Overwegende alsnu, dat ter terechtzitting van het Hof in hoger beroep de beklaagde heeft opgegeven, dat hij op de aan hem uitgereikte inleidende dagvaarding ten name van Maurits Ramlakhan' Mohadnaradj voor de Kantonrechter is verschenen en alstoen heeft medegedeeld, dat hij officieel moet heten Ramlakhan Mohanpersad, waaruit het Hof afleidt, dat de verschijning van deze beklaagde in eerste instantie op de meergemelde dagvaarding heeft geleid tot wijziging van de tenaarnstelling

van de verschenen beklaagde, welke wijziging abusievelijk niet in het desbetreffende procesverbaal dier terechtzitting is vermeld;

dat bij de stukken voor de berechting in hoger beroep zich thans bevindt een op 3 November 1950 door de Administratie van het Register van Bevolking te Paramaribo afgegeven verklaring, dat uit dit register blijkt, dat een zekere Reanlekhan Mohanpersad werd geboren in het district Cornmewijne

Mei 1929 en dat de betrokkene woont aan de Zwartenhoven-brugstraat No. 17 te Paramaribo;

dat de voor het Hof verschenen beklaagde heeft opgegeven, dat hij is de in deze verklaring bedoelde persoon en dat hij voorheen wel Maurits Ramlakhan Mohadnaradj was geheten naar zijn vader, die vroeger de naam Mohadnaradj droeg, welke naam enige jaren geleden werd gewijzigd in Mohanpersad, zodat beklaagde thans heet Ramlakhan Mohanpersad en de voornaam Maurits een roepnaam is;

Overwegende voorts, dat de verbalisanten Molly en de Vlucht ter terechtzitting van het Hof als getuigen gehoord, hebben verklaard, dat zij op de in hun processen-verbaal genoemde data in feite hebben gehoord de thans ter terechtzitting aan-

wezige beklaagde, zodat de daarin opgenomen verklaringen door deze beklaagde werden afgelegd;

Overwegende voorts, dat de Districts-Commissaris van Paramaribo, voor het Hof als getuige gehoord, heeft verklaard, dat de ter terechtzitting aanwezige beklaagde is de persoon, die als hoofdredacteur-uitgever van „De Volksstem" optreedt en dat de door hem als Districts-Commissaris gegeven opdracht tot het aanzeggen van het proces-verbaal tegen deze persoon was gericht;

-

Overwegende, dat uit de behandeling van deze zaak ter terechtzitting in hoger beroep derhalve is gebleken, dat de thans in hoger beroep terechtgestaan hebbende beklaagde is de persoon, tegen wien de inleidende telastelegging was gericht, zodat het Hof aanneemt, dat in beide instantien heeft terechtgestaan de persoon, die de Districts-Commissaris van Paramaribo bij het uitvaardigen der inleidende dagvaarding op het oog heeft gehad;

Overwegende, dat het Hof uit de behandeling ter terechtzitting in hoger beroep wettig en overtuigend bewezen acht met de schuld van beklaagde daaraan, hetgeen hem bij dagvaarding is ten laste gelegd, met dien verstande, dat het feit is gepleegd in het jaar 1950, welk bewijs het Hof geleverd acht uit de aanwijzingen voortvloeiende uit de bekentenis van de beklaagde ter terechtzitting in hoger beroep alsmede uit de verklaringen van de eveneens ter terechtzitting in hoger beroep gehoorde getuigen;

Overwegende, enz.

Appendix 7: Judgment – April 1992 – Suriname

1992 no. 5

HOF VAN JUSTITIE (Strafkamer), 29 april 1992

(Mrs. R.E.Th. Oosterling, P.G. Wolff en R.W. Wilientiorg)

Openbaar Ministerie contra F.G.A.

(art. 207 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht en arts. 20, 370 en 371 van het Wetboek Strafrecht)

Kantonrechter: diefstal door twee of meer verenigde personen, waarbij de schuldige zich de toegang tot de plaats des misdrijs heeft verschaft door middel van braak, misdrijf voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 371 lid 4 en 5, juricto artikel 370 van het Wetboek van Strafrecht.

Verdachte F.G.A., oud 15 jaar en wonende in het district Coronie, wordt veroordeeld tot strafmaatregel van terbeschikkingstelling voor de tijd van zes maanden, met bepaling dat verdachte zich zal gedragen naar de aanwijzingen hem te geven door of vanwege het Hoofd van de Dienst Forensisch-Maatschappelijke Zorg van het Ministerie van Justitie en Politie, met bevel tot onmiddellijke invrijheidstelling van de verdachte.

92

Hof van Justitie: Bevestigt het vonnis van de Kantonrechter in het Tweede Kanton d.d 8 mei 1991, uitgesproken tegen de verdachte F.G.A., met uitzondering van de aan verdachte opgelegde maatregel_ Vernietigt dit vonnis te dien aanzien en opnieuw rechtdoende veroordeelt de verdachte te dien zake tot maatregel van terbeschikkingstelling voor de tijd zes maanden, Het Hof beveelt verder:

1. dat deze maatregel niet zal worden ten uitvoer gelegd, tenzij het Hof later anders mocht gelasten. op grond dat de terbeschikkinggestelde zich voor het einde van een hierbij op twee jaren, bepaalde proeftijd aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt, dan wel gedurende die proeftijd zich op een andere wijze heeft misdragen;

2. voorts dat de terbeschikkinggestelde zich zal gedragen naar de aanwijzingen te geven door of vanwege het Hoofd van de Dienst

3. Forensisch-Maatschappelijke Zorg van het Ministerie van Justitie en Politie. in dezen bijgestaan door de Maatschappelijke Werkster van voormelde Dienst in Coronie, het Schoolhoofd en de Gewestelijke Politie-orninendant in het district Coronie, aan welke functionarissen opdracht wordt gegeven overeenkomstig artikel 20 van het Wetboek van Strafrecht.

PRO JUSTITIA

EN NAAM VAN DE REPUBLIEK!

Het Hof van Justitie van Suriname;

Gezien de stukken van het geding, waaronder het in afschrift overgelegde vonnis, door de Kantonrechter in het Tweede Kanton op 8 mei 1991 gewezen en uitgesproken tegen:

F.G.A.; oud 15 jaar; geen beroep; geboren in Suriname; wonende te Friendship, Coronie;

Gelet op het tijdig door de verdachte ingestelde hoger beroep;

Gehoord de verdachte in zijn verdediging, daarin bijgestaan door zijn raadsman, advocaat Mr. M.R. CARRILHO;

Gehoord het Openbaar Ministerie;

Gelet op het onderzoek in beide instanties;

Gezien 's Hoven interlocutoir vonnis op 11 december 1991 gewezen en uitgesproken;

Overwegende, dat het Hof zich met het beroepen vonnis kan verenigen, behalve ten aanzien van de aan verdachte opgelegde maatregel, weshalve dit vonnis behoort te worden bevestigd, met uitzondering van dat gedeelte,

93

waarbij aan verdachte maatregel werd opgelegd op welk punt dit vonnis moet worden vernietigd,

Overwegende, dat het Hof de navolgende maatregel in overeenstemming acht met de ernst van het gepleegde feit, de omstandigheden, waaronder dit werd gepleegd en de persoon van de verdachte;

Gezien de in het beroepen vonnis aangehaalde wetsartikelen;

RECHTDOENDE IN HOGER BEROEP:

Bevestigt het vonnis van 8 mei 1991, door de Kantonrechter in het Tweede Kanton gewezen en uitgesproken tegen de verdachte, F.G.A., waarvan beroep, behoudens ten aanzien van de aan verdachte opgelegde maatregel; Vernietigt dit vonnis te dien aanzien en in zoverre opnieuw rechtdoende; Veroordeelt hem te dier zake tot maatregel van ter Beschikkingstelling van het Bestuur voor de tijd van ZES MAANDEN;

Beveelt dat deze maatregel niet zal worden ten uitvoer gelegd, tenzij het Hof later anders mocht gelasten, op grond dat de ter Beschikkinggestelde zich voor het einde van een hierbij op TWEE JAREN, bepaalde proeftijd aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt, dan wel gedurende die proeftijd zich op een andere wijze heeft misdragen; Beveelt voorts dat de ter Beschikkinggestelde zich zal gedragen naar de aanwijzingen te geven door of vanwege het Hoofd van de Dienst Forensisch Maatschappelijke Zorg van het Ministerie van Justitie en Politie, in deze bijgestaan door de Maatschappelijke Werkster van voormelde Dienst te Coronie, het schoolhoofd en de Gewestelijke Politie-Commandant in het distrikt Coronie, aan welke functionarissen opdracht wordt gegeven overeenkomstig artikel 20 van het Wetboek van Strafrecht; Verklaart niet wettig en overtuigend bewezen, hetgeen de verdachte bij dagvaarding meer of anders is telastegelegd, dan bewezen is verklaard; Spreekt hem daarvan vrij. 4

Appendix 8: Judgment – November 2004 – Suriname

VONNIS d.d. 01 november 2004 Van de Kantonrechter in het 2C Kanton,

Verdachte heeft zich schuldig ge-maakt aan het misdrijf "money-laundering" alsmede het overtreden van de Wet Verdovende Middelen. Het is algemeen bekend dat drugs-gerelateerde criminaliteit gepaard gaat met grote financiële transacties. In casu bevestigt de vondst van de drugs en de attributen deze samen-hang. De "moneylaundering" heeft zich uitgestrekt over een relatief korte periode waarin verdachte aanzienlijke geldsbedragen uit het buitenland heeft ontvangen en deze deels alhier heeft besteed en deels weder heeft overgemaakt naar het buitenland.

Verdachte heeft daarbij oneigenlijk gebruik gemaakt van "money_ transfer" organisaties en niet geschroomd valse persoonsgegevens door te geven en derden te betrekken bij zijn oneerlijke handelingen teneinde het transformatieproces ongemerkt te doen plaatsvinden.

(artikel 1 lid B van de Wet Straf-baarstelling Money laundering (S.B. 2002 no. 64 artikel 3 lid 1 sub a onder A Wet verdovende Middelen (S.B. 1998 no. 14). Voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 11 lid 1 van de wet voornoemd jo artikel 70 van het WvSr.)

&ijl augustus 2005

inzake Het Openbaar Ministerie, ambtshalve eiser

Contra

RUPPING, VERNON JAQUES Geboren op 26 oktober 1958 te Zuid Afrika en wonende aan de Marthastraat no. 51 te Paramaribo Beroep: architect,

Advocaat: I.D. Kanhai, BSc.

KANTONGERECHT

D.G.W.K.

Parquetnummer : 1-1-3325

Vonnisnummer

Datum uitspraak : 1 november 2004

Tegenspraak

Raadsman : I.D. Kanhai, BSc.

VONNCS

Van de Kantonrechter in het 2e Kanton, zitting houdende te Paramaribo, inzake de vervolgings-ambtenaar tegen:

RUPPING, VERNON JAQUES Geboren op 26 oktober 1958 te Zuig Afrika en wonende aan de Martha4. straat no. 51 te Paramaribo

Beroep: architect

liet onderzoek van de zaak

Dit vonnis is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terecht-zittingen van 5 augustus 2004, 12 augustus 2004, 19 augustus 2004, 26 augustus 2004, 4 oktober 2004, 18 oktober 2004 en 1 november 2004.

blz. 46

Tje tenlasteleggij

Aan de verdachte is ten laste gelegd wat in de dagvaarding is omschreven. Op vordering van de vervolgings-ambtenaar is wijziging van de ten-lastelegging ter terechtzitting van 18 oktober 2004 toegestaan. Van de dagvaarding en van de vordering tot wijziging van de tenlastelegging zijn kopieën als bijlagen 1 en 11 aan dit vonnis gehecht. De inhoud van deze bijlagen geldt als hier ingevoegd.

De bewezenverklaring

De kantonrechter acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte de ten laste gelegde feiten aldus heeft begaan:

Dat hij in de periode van 8 februari 2004 tot en met 14 mei 2004 te Paramaribo, opzettelijk meer geldsbedragen van in totaal US \$ 34.056,20 (vierendertigduizend en zesenvijftig Amerikaanse dollars en twintig dollarcent) en € 9.330,50 (negenduizend en driehonderd en dertig Euro en vijftig Eurocent) voor handen heeft gehad en heeft overgedragen en opzettelijk van die geldsbedragen gebruik heeft gemaakt, terwijl hij, verdachte, wist, dat die eldsbedragen middellijk of onmid-lellijk afkomstig waren van enig Disdrijf.

Dat hij omstreeks 21 mei 2004 te Paramaribo, ter uitvoering van zijn, verdachtes, voornemen en het misdrijf om opzettelijk vanuit Suriname naar het buitenland uit te voeren, 6 (zes) pakken inhoudende 4,76 (vier zesenzeventig

s.rB 2005

honderdste) kilogram cocaïne, als bedoeld in artikel 3 lid 1 punt a onder A van de Wet Verdovende Middelen (S.B. 1996 no. 14), heb-bende hij, verdachte, immers tot dat doeleinde aldaar opzettelijk vermelde pakken inhoudende cocaïne aangebracht in de binnen-wanden van kartonnen dozen, zijnde de verdere uitvoering van vermeld misdrijf evenwel niet voltooid, alleen ten gevolge van de van zijn, verdachter, wil onaf-hankelijke omstandigheid, dat tijdens een doorzoeking door de politie, in een woning alwaar hij, verdachte, verbleef, vermelde coca-ïne werd ontdekt en vervolgens in beslag werd genomen.

Voor zover in het bewezen verklaarde deel van de tenlastelegging taal en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze in de bewezenverklaring verbeterd. De verdachte is daardoor niet in zijn verdediging geschaad.

De kantonrechter grondt zijn over-tuiging dat de verdachte het bewezen verklaarde heeft begaan op de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zijn vervat.

De bewibrniddelen

De kantonrechter bezigt tot bewijs van de bewezen verklaarde feiten de inhoud van de navolgende wettige bewijsmiddelen:

Verklaring van de getuige deskundige Beems, Jan, ter terechtzitting

blz. 47

van 6 augustus 2004 voorzover inhoudende en verkort weergegeven:

De verdachte ontving in een vrij korte periode een groot geldsbedrag uit Nederland, waarbij het doel van de overmakingen niet vermeld was. Hij geeft geen redelijke verklaring voor ontvangst van dergelijke grote bedragen uit Nederland. Bij de transacties heeft de verdachte in twee gevallen verschillende geboortedata en vijf verschillende adressen opgegeven.

- Verklaring van Stuger, Stanley, ter terechtzitting van 12 augustus 2004 voorzover inhoudende en verkort weergegeven:

Op 21 mei 2004 stelde ik met toestemming en in tegenwoordigheid van de verdachte een nader onderzoek in in de woning aan de Agilalaan no. 3. Zulks naar aanleiding van indicaties dat er in bedoelde woning drugs werden verpakt in uitgeholde boeken of dozen. In de beriedenruimte zag ik heel wat dozen, lijmtubes, elastieken, gereedschappen zoals hamers, messen, plastic zakken en kwasten; alle attributen die gebruikt

worden bij het bewerken van dozen. In een der slaapvertrekken zag ik onder andere meer dan - tien dozen voorzien van het logo van het verzendbedrijf Central Freight Services en drie bruine dozen. Ik onderwierp een der dozen aan een nader onderzoek en maakte een inkerving in de doos en stuitte op een witte verpakking. Verder onderzoek

SJB augustus 2005

wees uit dat alle wanden van bedoelde doos en de andere dozen waren uitgehold en een wit pak bevatten. Bij het zien van deze grote hoeveelheid dozen werd mijn vermoeden versterkt dat wij te maken hadden met iemand uit een organisatie die via uitgeholde wanden van dozen drugs het land uitsmokkelde en dat de woning in kwestie als werkplaats werd gebruikt.

- Het ambtsedig opgemaakt refer-te proces-verbaal van de ver-balisant RAMIDJAN, L., genummerd 1819/2004, en gesloten op 14 mei 2004; pag. 145

Betreffende de verklaring van de verdachte voorzover inhoudende, verkort en zakelijk weergegeven:

Ik maakte contact met mijn broer die in Nederland zit om geld voor mij te sturen teneinde in mijn levensonderhoud te- kunnen voorzien. Mijn broer heeft op verschillende tijdstippen in het jaar geld voor mij gestuurd. Ik verspeel bijna al mijn geld met gokspelen in het casino. Bij een van de overmakingen heb ik mijn broer de naam van Rather, Florence opgegeven. Hierdoor kon zij het geld voor mij in ontvangst nemen.

- Het ambtsedig opgemaakt referte proces-verbaal van de verbalisant THAKOERDIN, II., genummerd 1819/2004, en gesloten op 14 mei 2004; pag. 94:

Betreffende de aanhouding van de

verdachte voorzover inhoudende,

blz. 48

verkort en zakelijk weergegeven:

In verdachtes aanwezigheid bevond zich Rother, Francine. Zij verklaarde dat de verdachte op haar naam geld uit het buitenland had laten overmaken en dat zij op 12 mei 2004 voor de tweede keer geld voor de verdachte in ontvangst had genomen bij Grobohama NV. Zij had respectievelijk de volgende bedragen

ontvangst genomen: US \$ 500 en

\$ 3000.

- Het ambtsedig opgemaakt referte proces-verbaal van de verbali-sant RAMIDJAN, L., genum-merd 1819/2004, en gesloten op 14 mei 2004; pag. 98:

Betreffende het instellen van een onderzoek in verdachtes woning voorzover inhoudende, verkort en zakelijk weergegeven:

In bijzijn van de verdachte en de beheerder werd een onderzoek ingesteld in de woning waarbij de volgende goederen werden aangetroffen:

Een "send" formulier d.d. 26 maart

2iit

04, voor een bedrag van US \$ 1800 als zender Ruppig, Vernon en ontvanger Winette Booker in Georgetown Guyana.

Een send formulier d.d. 3 mei 2004, voor een bedrag van US \$ 179 met als zender Ruppig, Vernon en ontvanger Winette Booker in Port of Spain Trinidad.

- Het ambtsedig opgemaakt proces-verbaal van de verbalisant NAARDEN, II., gesloten op 26 mei 2004; pag. 16 doss II
- SJB augustus 2005

Betreffende het tellen en wegen van de in beslag genomen pakken, voorzover inhoudende, verkort en zakelijk weergegeven:

Uit de wanden van de drie kartonnen dozen die in de woning aan de Agilalaan no. 3 waren aangetroffen, werden 6 pakken met cocaïnepoeder met een totaal gewicht van 4,76 kilogram te voorschijn gehaald.

- Het verslag van het Centraal Laboratorium d.d. 27 mei 2004, in de wettelijke vorm opgemaakt door dr. J.F. Codrington, gouver-nementsscheikundige, inhoudende dat de aangeboden monsters van de witachtige substantie welke, in beslaggenomen bij Ruppig, Vernon, cocaïne bevat (pag. D).
- Het verslag van het Centraal Laboratorium d.d. 28 mei 2004, in de wettelijke vorm opgemaakt door dr. J.F. Codrington, gouver-nementsscheikundige, inhoudende dat de aangeboden monsters van de witachtige substantie welke in beslaggenomen zijn bij Ruppig, Vernon, cocaïne bevat (pag. C).
- Het verslag van het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties door R. Bhagwandas op 11 mei 2004; pag. 78

Betreffende de geldtransacties vanuit Nederland ten name van Ruppig, Vernon voorzover inhoudende, verkort en zakelijk weergegeven:

Subject heeft in de periode 8.02.04 tot en met 07.05.04 vanuit Nederland

bi z. 49

totaal US\$ 30.656,20 en € 6030,50 aan gelden ontvangen.

- Fotokopieën van ontvangstformulieren genummerd 6434 (pag. 29)

'ren bewijze van het door verdachte ontvangen bedrag van Euro 3.300 in 2004.

- Fotokopieën van ontvangst formulieren genummerd 2224 (pag. 12)

Ten bewijze van het door verdachte verzonden bedrag van US \$ 6.500 aan Winette Booker in Georgetown Guyana.

- Fotokopieën van verzend formulier genummerd 2225 (pag. 11)

Ten bewijze van het door verdachte verzonden bedrag van US \$ 500 aan Anaya Pestus in Bangkok, Thailand.

- Fotokopie van de huur-overeenkomst tussen de verdachte en de verhuurder G. Ashruf gesloten op 8 januari 2004, terzake huur van de woning aan de Agilalaan no. 3 te Paramaribo; pag. 178 —1.80

De kantonrechter overweegt ten

aanzien van het bewezen verklaarde

het volgende.

De kantonrechter is van mening dat uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat het geld van enig misdrijf afkomstig is. Het feit dat de verdachte bij het in ontvangst nemen van de

gelden doelbewt — zo valt uit het dossier op te maken — verkeerde persoonsgegevens heeft opgegeven alsook verschillende ontvangers teneinde op zodanige wijze het geld aan het zicht van de autoriteiten te onttrekken enerzijds en anderzijds het weder overmaken van de gelds-bedragen naar het buitenland en het middels besteding alhier in het economisch verkeer brengen van hl dit geld, valt onder de noemer vair

"moneylaundering". Bovendien maken de aanwijzingen en omstandigheden in verband met het onderliggende delict — poging tot uitvoer van cocaïne — het aannemelijk dat het geld van dat misdrijf afkomstig is.

De strafbaarheid van het feit.

Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden die de strafbaarheid van het bewezen verklaarde uitsluit, zodat dit strafbaar is.

Het bewezen verklaarde levert de navolgende strafbare feiten op.

Opzettelijke moneylaundering; Voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 1 lid B van de Wet Strafbarestelling Money laonder* (S.B. 2002 no. 64)

Poging tot opzettelijke overtreding van her bepaalde in artikel 3 lid 1 sub a onder A Wet verdovende Middelen (S.B. 1998 no. 14)

Voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 11 lid 1 van de wet voornoemd juncto artikel 70 van het Wetboek van Strafrecht.

De st-rat naarnent van de verdachte Er is geen omstandigheid aannemelijk die de strafbaarheid van de verdachte uitsluit. De verdachte is dus strafbaar.

Motivering van de jlptt! leggen sanctie

Bij het bepalen van de op te leggen straffen heeft de kantonrechter rekening gehouden met de ernst van bh et feit, de omstandigheden waar-onder dit is begaan en de persoon van de verdachte.

Wat betreft de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan, heeft de kantonrechter in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen:

Verdachte heeft zich schuldig ge-maakt aan het misdrijf "money-laundering" alsmede het overtreden van de Wet Verdovende Middelen. Het is algemeen bekend dat drugs-gerelateerde criminaliteit gepaard gaat met grote financiële transacties. In casu bevestigt de vondst van de drugs en de attributen deze samenhang. De "moneylaundering" heeft zich

'Uitgestrekt over een relatief korte periode waarin verdachte aanzienlijke geldsbedragen uit het buitenland heeft ontvangen en deze deels alhier heeft besteed en deels weder heeft overgemaakt naar het buitenland.

Verdachte heeft daarbij oneigenlijk gebruik gemaakt van "moneytransfer" organisaties en niet geschroomd valse persoonsgegevens door te geven en derden te betrekken bij zijn oneerlijke handelingen teneinde het trans-formatieproces ongemerkt te doen

plaatsvinden. Het is algemeen bekend dat de handel in drugsgepaard gaat met financiële transacties. De vondst van de drugs ...

De inspanningen van de Surinaamse overheid en opsporingsinstanties zijn gericht op de bestrijding van de drugshandel in al haar vormen teneinde de veiligheid van de samenleving te waarborgen. De kantonrechter neemt het verdachte dan ook zeer kwalijk dat hij niet alleen misbruik heeft gemaakt van legale "moneytransfer" faciliteiten, doch teven getracht heeft cocaïne verborgen in de binnenwanden van kartonnen dozen het land uit te voeren, zulks terwijl de negatieve gevolgen van de drugs en in deze cocaïnegebruik voor mens en maatschappij alom bekend zijn.

De kantonrechter acht, gelet op het bovenstaande, een gevangenisstraf van na te melden duur passend en geboden.

Verbeurdverklaring :

De inbeslaggenomen en niet teruggegeven voorwerpen.

Al deze voorwerpen zijn vatbaar voor verbeurdverklaring, aangezien deze voorwerpen, die aan verdachte toebe-horen, geheel of grotendeels door middel van het bewezen verklaarde zijn verkregen.

Deze voorwerpen zullen daarom verbeurd worden verklaard.

SJI.t augustus 2005 blz. 50 SJB augustus 2005 blz. 51

totaal US\$ 30.656,20 en € 6030,50 aan gelden ontvangen.

- Fotokopieën van ontvangstformulieren genummerd 6434 (pag. 29)

Ten bewijze van het door verdachte ontvangen bedrag van Euro 3.300 in 2004.

- Fotokopieën van ontvangstformulieren genummerd 2224 (pag. 12)

Ten bewijze van het door verdachte verzonden bedrag van US \$ 6.500 aan Winette Booker in Georgetown Guyana.

- Fotokopieën van verzend formulier genummerd 2225 (pag. 11)

Ten bewijze van het door verdachte verzonden bedrag van US \$ 500 aan Anaya Pestus in Bangkok, Thailand.

- Fotokopie van de huur-

overeenkomst tussen de verdachte en de verhuurder G. Ashruf gesloten op 8 januari 2004, terzake huur van de woning aan de Agilalaan no. 3 te Paramaribo; pag. 178 — 180

De kantonrechter overweegt ten aanzien van het bewezen verklaarde het volgende.

De kantonrechter is van mening dat uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat het geld van enig misdrijf afkomstig is. Het feit dat de verdachte bij het in ontvangst nemen van de

gelden doelbewt — zo valt uit het dossier op te maken — verkeerde persoonsgegevens heeft opgegeven alsook verschillende ontvangers teneinde op zodanige wijze het geld aan het zicht van de autoriteiten te onttrekken enerzijds en anderzijds het weder overmaken van de gelds-bedragen naar het buitenland en het middels besteding alhier in het economisch verkeer brengen van het geld, valt onder de noemer van, "moneylaundering". Bovendien maken de aanwijzingen en omstandigheden in verband met het onderliggende delict — poging tot uitvoer van cocaïne — het aannemelijk dat het geld van dat misdrijf afkomstig is.

De strafbaarheid van het feit

Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden die de strafbaarheid van het bewezen verklaarde uitsluit, zodat dit strafbaar is.

Het bewezen verklaarde levert de navolgende strafbare feiten op.

Opzettelijke moneylaundering;

Voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 1 lid B van de Wet Strafbarestelling Money laundera (S.B. 2002 no. 64)

En

Poging tot opzettelijke overtreding van het bepaalde in artikel 3 lid 1 sub a onder A Wet verdovende Middelen (S.B. 1998 no. 14)

Voorzien en strafbaar gesteld bij artikel 11 lid 1 van de wet voornoemd juncto artikel 70 van het Wetboek van Strafrecht,

ne straf naarheid van de verdachte Er is geen omstandigheid aannemelijk die de strafbaarheid van de verdachte uitsluit. De verdachte is dus strafbaar.

Motivering van o te lezen

sanctie

Bij het bepalen van de op te leggen

straffen heeft de kantonrechter

rekening gehouden met de ernst van

Wiet feit, de omstandigheden waar-onder dit is begaan en de persoon van de verdachte.

Wat betreft de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan, heeft de kantonrechter in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen:

Verdachte heeft zich schuldig ge-maakt aan het misdrijf "money-laundering" alsmede het overtreden van de Wet Verdovende Middelen. Het is algemeen bekend dat drugs-gerelateerde criminaliteit gepaard gaat met grote financiële transacties. In casu bevestigt de vondst van de drugs en de attributen deze samenhang. De "moneylaundering" heeft zich

uitgestrekt over een relatief korte periode waarin verdachte aanzienlijke geldsbedragen uit het buitenland heeft ontvangen en deze deels alhier heeft besteed en deels weder heeft overgemaakt naar het buitenland.

Verdachte heeft daarbij oneigenlijk gebruik gemaakt van "moneytransfer" organisaties en niet geschroomd valse persoonsgegevens door te geven en derden te betrekken bij zijn oneerlijke handelingen teneinde het trans-formatieproces ongemerkt te doen

plaatsvinden. Het is algemeen bekend dat de handel in drugsgepaard gaat met financiële transacties. De vondst van de drugs ...

De inspanningen van de Surinaamse overheid en opsporingsinstanties zijn gericht op de bestrijding van de drugshandel in al haar vormen teneinde de veiligheid van de samenleving te waarborgen. De kantonrechter neemt het verdachte dan ook zeer kwalijk dat hij niet alleen misbruik heeft gemaakt van legale "moneytransfer" faciliteiten, doch teven getracht heeft cocaïne verborgen in de binnenwanden van kartonnen dozen het land uit te voeren, zulks terwijl de negatieve gevolgen van de drugs en in deze cocaïnegebruik voor mens en maatschappij alom bekend zijn.

De kantonrechter acht, gelet op het bovenstaande, een gevangenisstraf van na te melden duur passend en geboden.

Verbeurdverklaring :

De inbeslaggenomen en niet teruggegeven voorwerpen.

Al deze voorwerpen zijn vatbaar voor verbeurdverklaring, aangezien deze voorwerpen, die aan verdachte toebe-horen, geheel of grotendeels door middel van het bewezen verklaarde zijn verkregen.

Deze voorwerpen zullen daarom verbeurd worden verklaard.

SP% augustus 2005 blz. 50 SJB augustus 2005 blz. 51

2002 No. 64

STAATSBLAD

VAN DE

REPUBLIEK SURINAME

Wet van 5 september 2002, houdende regels terzake het strafbaarstellen van money laundering (Wet Strafbaarstelling Money Laundering).

DI PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

n overweging genomen hebbende, dat het nodig is regels vast te stellen ter zake het strafbaarstellen van money laundering van opbrengsten verkregen uit misdrijven;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring van De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wel:

Artikel 1

Als schuldig aan Opzettelijke money laundering wordt gestraft met gevangenis-straf van ten hoogste vijftien jaren en geldboete van ten hoogste vijfhonderd-miljoen gulden Surinaams courant: